

(1931 – 1997)

BAYRAM YÜKSEL

BAYRAM YÜKSEL, 1931 senesinde Afyon'un Bolvadin ilçesinin Çoğu (Kemer kaya) köyünde doğdu. 1948 Afyon hapsinde Üstad Bediüzzaman Said Nursî ve talebelerini yakından tanıdı, hizmete girdi. 1951 yılında Kore Savaşı'na "onbaşı" olarak katıldı. Üstad'ının verdiği risaleleri ilk defa Japonya'ya götürdü. 1953'te askerden döndü.

Bayram daha köyüne dönmeden Bediüzzaman Çoğu köyüne kadar gitti. Fakat Bayram talebesi henüz İzmir'deydi, köyüne gelememişti.

Dönüşünün ertesi günü Üstad Bediüzzaman Bayram'a: "Ben seni vermeyeceğim, ben seni hizmetime alacağım" dedi. Genç Bayram, kendi ifadesiyle "çocukluk hallerinden ve Üstad'ı tam anlayamadığından" baştan nazlandı. Herhalde Üstad Bediüzzaman'a ihtarlar, işaretler geliyordu ki, ileride en sadık talebelerinden biri olacak olan Bayram'ı ısrarla istiyordu. Hâlbuki çok kimse, Bediüzzaman'ın yanında kalmak, hatta 10 dakikacık bile olsa huzuruna girebilmek için can atıyor, çok uzak yerlerden geliyorlardı.

Hz. Üstad, talebesi Bayram'ın köyüne üçüncü kere tekrar gitti: "Evlâdım, ben seni bekliyordum, gel" dedi. Tekrar "Gel evlâdım" dedi. Artık genç Bayram'a da ihtar mı gelmişti, bilmiyoruz; "Baş üstüne Üstad'ım" deyip yürüdü. Arkasına bakmadan bir yürüdü ki yanında binlerce küçük "Bayram"larla beraber hâlâ yürüyor...

Hz. Üstad'ın vefatından sonra 1962'de Ankara'da, ismiyle müsemma Hacıbayram civarındaki, "27 Numara" denilen medreseye yerleşti. 1975'e kadar Ankara'da kaldı, üniversiteli Nur talebelerinin kaldığı yüzlerce "dershane-i Nuriye" açtı. Dersane hizmetlerinin Üstad'ından gördüğü tarzda Anadolu'ya örnek olacak şekilde yayılmasında tam bir rehber oldu. O sanki Hz. Üstad'ın o yönünü taşıyor veya temsil ediyordu.

1976'dan sonra "...Nurların Camii'l-Ezher'i ve Medresetü'z-Zehra'sının merkezi hükmünde..." olan Isparta'ya yerleşti. Bu sefer Medresetü'z-Zehra'nın merkezinin "manevî rektörü" olarak bütün dünyaya örnek olacak hizmetlere vesile oldu. Binlerce gence, gözüyle gördüğü, kulağıyla işittiği Üstad'ını anlattı, "meslek ve meşrep" hassasiyetini aşıladı...

Son günlerinde gittiği Almanya'da sesi kısılmıştı. "Tıpkı Üstad'ımın dediği gibi, 'Sesim kısılmış, artık bana ihtiyaç kalmamış'" demişti. Belki de hissetmişti. Nitekim bu seyahatin dönüş yolunda 19 Kasım 1997'de Sofya yakınlarında Ali Uçar ve Mehmet Çiçek ile beraber geçirdikleri bir trafik kazasında şehit oldu. Barla kabristanına binlerce Nur talebesinin dua ve tekbirleriyle defnedildi.

Bayram Yüksel ağabeyi bilhassa Ankara'da talebeliğim sırasında dikkatle takip eder, kendisinden dinlediğim hatıraları not edip kaydederdim. Çok sayıda kasete aldıklarım da var. Bunlardan bazıları şöyle:

BEDİÜZZAMAN BAYRAM'I HİZMETİNE ALMAK İÇİN TAM ÜÇ KERE ÇOĞU KÖYÜNE GİTTİ

Bayram Yüksel Ağabey anlatıyor: "Üstad Hazretlerinin adını, faziletini, kerametlerini hep duyuyor, kendisini görmeyi çok arzu ediyordum. Hatta Üstad'ımız rüyalarım giriyor, mübarek simasını rüyalarımda görüyordum. İlk defa Afyon hapsinde, 16 yaşındayken gördüm Üstad'ımızı. Orada bütün mühim talebeleriyle beraber yakınında bulunmak nasip oldu. Afyon Hapishanesi'nde Zübeyir Ağabey benimle çok ilgilendi. Hapisten sonra Üstad, Emirdağ'da kalmaya başladı. Orada Çalışkanlar Hanedanı Üstad'a sahip çıktı. Ben de salı günleri (pazarın kurulduğu gündür) Emirdağ'a gelir, Üstad'ın evini temizler, yemeğini yapar giderdim. 1951'de askerliğim geldi ve o sıralarda Kore Savaşı çıktı. Benim kuram da Kore'ye çıkmıştı.

"Üstad'a söylediğimde, 'Tam, tamam! Ben de Kore'ye bir talebemi ya seni, ya Ceylan'ı göndermek istiyordum. İnkâr-ı ulûhiyete karşı savaşmak lazım' diyerek memnuniyetini bildirmişti. Bana kendi cevşenini vererek, 'yedi kat muşamba yaptır, hep yanında taşı, sıkıştığın zaman beni hatırla' diye tembih etti."

"Kore'den döndüğümde, önce üç gün kadar İzmir'de kalmıştım. İşte bu sırada Üstad bizim köye gitmiş, beni sormuş. 'Daha gelmedi efendim' demişler. İzmir'den köye döndüğümde bir gece evde kaldım. Üstad'ın

beni aradığını söylediler. Ertesi günü Emirdağ'a gittim. Emirdağ'a vardığımda Üstad'ım çok sevindi. 'Ben seni vermeyeceğim' dedi. Çalışkan Ağabeylere de 'Yatak hazırlayın' dedi. Çocukluk halleri işte, Üstad'ımı tam anlayamadığımdan, 'Üstad'ım, ben gideceğim' dedim. Üstad, 'Yok, ben seni vermeyeceğim' diyordu. Ben de, 'Gideceğim. Ben Kore'den geldim, annem beni bekliyor' diyordum. Üstad, 'Ben seni vermeyeceğim, ben seni hizmetime alacağım' diyordu. Baktım Üstad bırakmıyor, 'Üstad'ım, gideyim, geleyim' dedim. Doğruca köye gittim.



Bediüzzaman'ın 1953 yılında talebesi Bayram'ı almak için üç kere gittiği Çoğu köyünün ilkokulu. Ankara Üniversiteleri olarak bir otobüs tutarak 1970 senesinde Bayram ağabeyle beraber bize de ziyaret etmek nasip olmuştur.

"Ertesi günü Üstad'ımız köyün yakın bir yerinde bekliyormuş. Zübeyir Ağabey bizim evi bulmuş, 'Üstad geldi, seni köyün yakınında bekliyor' dedi. Üstad'a vardık, elini öptüm. Üstad bana Eşref Edip'in basmış olduğu küçük Tarihçe-i Hayat'ı, küçük risalelerden ve yün boyun atkısı getirmiş, bana bunları teberrük etti. 'Evlâdım, seni bekliyorum, gel' dedi. Ben de 'Peki' dedim, fakat yine Üstad'ı anlayamadığımdan gidemedim.

"Köye yakın bağımız vardı, oraya gitmiştim. Mübarek Üstad'ımız, ikinci sefer köye yakın gelmiş, Zübeyir ağabeyi göndermişti. Çocuklar bağa geldiler, 'Hocaefendi seni bekliyor' dediler. Koşarak köye geldim. Zübeyir Ağabey bekliyormuş. Üstad'ımızın yanına beraber gittik, ellerini öptüm. Üstad'ımız şefkatle 'Evlâdım, ben seni bekliyordum, gel' dedi.



Afyon-Bolvadin'in Çoğu köyü, Bayram Yüksel'in doğduğu ev. Önde Bayram Ağabey, sağ arkasında validesi, kapıda ağabeyi Sadık Yüksel (1970)

“Ben, ‘Baş üstüne Üstad’ım’ dedim. Zübeyir Ağabey de: ‘Hemen gel, Üstad sana ehemmiyet veriyor. Bak herkes Üstad’ın yanında kalmak istiyor ama Üstad seni istiyor’ dedi. Ertesi gün yatağımı yorganımı aldım, Emirdağ’a Üstad’ımızın yanına gittim. Üstad’ımız çok sevinmişti...”

“Üstad’ımızın evinin karşısında eski bir ev vardı. Altında keçe ve kepenek dokuyorlardı. Zübeyir Ağabeyle ikimiz orada kalmaya başladık. Zübeyir Ağabey benden bir ay evvel Emirdağ’a gelmişti. Benden bir ay sonra da Ceylan Ağabey askerden geldi. Üstad’ımız Ceylan Ağabeyi de yanına aldı.

“Halbuki 1953’e kadar Üstad’ımız hiç kimseyi yanına bırakmazdı. Emirdağ’daki talebeleri ekmeğini, suyunu sırayla getirirler, akşam namazından evvel dışarıdan kapıyı kilitler, giderlerdi. Üstad’ımız da kapıyı arkadan sürgülerdi. Bir gün ilk defa bizlere, ‘Akşam namazını burada kılın’ dedi. Birkaç gün sonra da, ‘Yatak yorganlarınızı buraya getirin’ diye emretti ve yanı başındaki odayı göstererek, orada yatıp kalkabileceğimizi söyledi. Zübeyir Ağabey, Ceylan Ağabey ve ben yanında kalmaya başlamıştık. Böylece yeni bir devre başlamıştı: Üstad 1953 senesinde, ‘yanına kimseyi almama’ kaidesini değiştirmişti...”



Ankara Üniversiteleri olarak İzmir seyahatimiz. İkinci sırada sağdan itibaren Bayram Yüksel, Ömer Özcan, Nazım Gökçek. Tarih: 23 Nisan 1970

HER HÜCRESİ HİZMET-İ NURİYE İÇİN SAAT GİBİ KURULMUŞTU.

Ağabeyim Abdülkadir Özcan, İstanbul Edebiyat Fakültesi’nde okuyor ve Risale-i Nur medreselerinde kalıyordu. 1969 Eylül’ü sonlarında beni Ankara’ya “27 Numara”ya o götürdü ve Bayram Ağabeye teslim etti. O zamanlar üniversitelerde Nur talebesi azdı, olanlarla da Bayram Ağabey bizzat ilgilenabiliyordu. Ben İzmir’den hiçbir eşya almadan gelmiştim. Babam parasını verip “Ankara’dan al” demişti.

Hâlbuki Ankara’ya ilk defa gidiyordum, şehri bilmiyordum. Bayram Ağabey beni peşine takıp günlerce yatak, yorgan, elbise, havlu, çamaşır gibi ihtiyaçlarım için dükkân dükkan dolaştı. Ben daha yeni olduğumdan hakikî manada kiminle gezdiğimin farkında da değildim... Fakat hiç unutmuyorum, bu alâkadan o kadar huzurlu ve mutluydum ki, üç ay geçmiş, ebeveynime bir kere bile mektup yazmak aklıma gelmemişti. O zaman daha telefon işi de yaygın değildi. Üç ay sonra ağabeyim geldi, biraz da sitem ederek annemin babamın beni çok merak ettiklerini söyledi.

Bayram Ağabey beni Emek mahallesinde bir dershane-i Nuriyeye yerleştirdi. Diğer talebelerle beraber devamlı Onun müdebbiriyeti, kontrol ve irtibatı altında beş seneye yakın Ankara hayatımız başlamış oluyordu. Bayram Yüksel ağabeyi dikkatle izliyor, notlar alıp istifadeye çalışıyordum. Kendisini “nefsî âleminde” bir asker gibi disiplinli ve düzenli, bizlere karşı “bir ana kadar şefkatli ve müdebbir” gördüm hep... Sağa bakışı, sola bakışı, adım atışı, nefes alışı, her hali, her hücresi hizmet-i Nuriye için bir saat gibi kurulmuştu. Hem de Üstad’ının gösterdiği usul üzerinde sadakatle... Ben hep böyle gördüm bu mübarek ağabeyimizi. Bir sohbet vesilesiyle şunları dinlemiştim:

“Ceylan Ağabey bana lâtife yapar, takılırdı, Üstad Hazretleri, ‘Bayram’ı kerih görme! İleride büyük hizmet göreceksin!’ ‘Menderes gelse, ‘Bayram’ı bana şoför olarak ver, Risale-i Nurları neşredebileceğin’ dese, ben Bayram’ı vermeyeceğim!’ demişti.”

İNSANLARI YAPTIĞI HİZMETLERİYLE DEĞERLENDİRİRDİ

Bayram ağabeyi dikkatle izledim... İnsanların gayretlerini, himmetlerini, hayırseverliklerini, yaptığı Nur hizmetiyle değerlendirir, ona göre itibar ederdi. Şahısların şahsî kemalât ve kabiliyetlerini öne aldığını hiçbir zaman, kat’iyen görmedim. Hatıraları dikkatle okununca anlaşılır ki, şahsî kemalâta teşvik etmez, azamî fe-

dakârlık ve takva içinde hizmet isterdi. Hatta şahsî kusurlara da ehemmiyet vermez, insanların hizmetlerine bakardı.

Bir kere bile dershanemize gelip, “Şu divanı şuraya koyun, şu dolap niye açık kalmış!” gibi teferruatla meşgul olduğunu hatırlamıyorum. Dershanemize geldiğinde her seferinde kapının kanarya zilini üst üste defalarca basar, geldiğini ihsas ederdi. Biz “Bayram Ağabey geliyor” diye mutlaka anlardık ve ortahğı hemen düzeltirdik. Zaten mübarek ağabeyimiz, bu fırsatı vermek için geldiğini belli eder, aniden baskın yapmazdı.

Ama sadakat, fedakârlık, metanet vb. mevzularında vesileler bulup daima tahşidat yaptığına her zaman şahit olurduk. Ankara’da her dersin sonunda mutlaka lâhika mektuplarından veya mahkeme müdafaalarından veyahut Üstad’ımızın hayatıyla alâkalı yerlerden okuturdu.



Bayram Yüksel Ağabeyin, giriş katında kaldığı “27 numara” isimli dershanenin bugünkü hâli

Bir gün bir sohbet sırasında, “Kardeşim! Benim de canım, insanlardan uzak bir dağ evine çekilip huzur içinde, ibadet ederek yaşamak istiyor. Peki kabre imansız giren bu milyonlarca insana elimizdeki bu iman hakikatlerini kim duyuracak? Kim vesile olacak onlara? Sıkıntı içinde de olsa insanlarla yaşamaya mecburuz. Hatta Üstad’ımız, zafiyete düşüp hizmetten geri kalırsanız diye bize nafile oruç bile tutturmaz, bozdururdu” demişti.

BAYRAM AĞABEY, KUR’AN ÖĞRENMEYİ TEŞVİK EDERDİ

Bayram ağabeyimiz Kur’an okumayı öğrenmeyi teşvik eder, risalelerdeki ayet ve hadislerin düzgün okunmasını arzu ederdi. Bunun için aziz hâlâ bir hatıra olarak sakladığım üç Kur’an cüz’ü hediye etmiş, Kur’an’ı iyice öğrenmemi söylemişti.

BİZİ GÜL SUYUYLA UYANDIRIRDI

Mübarek geceleri ekseriya “27 Numara”da Bayram Ağabeyin yanında geçirirdik. Çok kalabalık olmaz, 10 kişiyi pek geçmezdi. Bizim Üstad’ımızın cübbesiyle, seccadesiyle namaz kılmamızı sağlar, sabaha kadar yanımızda oturur, sessizce Cevşen okurdu. Bize “Şunu-bunu okuyun” diye bir şey söylemezdi. Okurken uyuklayan olursa sessizce yaklaşır, gülerek üzerimize gülsuyu sıkarak, “Üstad da bizi böyle uyandırır” derdi. Üstad’ın kendilerini mübarek gecelerde ve Ramazan’ın son 15 gününde uyutmadığını söylerdi.

HİÇ YÜRÜYEN MERDİVEN GÖRMEMİŞTİM!

Ankara’ya ilk geldiğim günlerden bir gün Bayram ağabeyle alışverişe çıkmıştık. Ben o zamana kadar hiç yürüyen merdiven görmemiştim, İzmir’de yoktu. Ankara da Ulus’ta Modern Çarşı’da varmış sadece. Merdivenin başına vardık. Merdiven mütemadiyen dönüyordu. Bayram Ağabey gülerek, “Binelim mi Ömer?” dedi. “Binelim ağabey!” dedim. “Ama parasını sen vereceksin!” dedi. Ben kahramanca atılıp, “Tamam ağabey, ben ısmarlarım!” dedim. Epey güldü... Meğer mübarek ağabey şaka yapıyormuş... Neyse çıktık, havlu, çamaşır filan aldık.

Yine bir gün beraber gezerken Hacıbayram civarındaki dinî kitap ve malzemeler satan dükkanlarda “kalpak” satıldığını gördüm. O zamanlarda Müslüman gençler arasında kalpak moda olmuştu. Ben hevesle, “Bir tane bana alalım ağabey” dedim. Bayram Ağabey tebessüm ederek, sıcak bir şefkatle, “Yok, yok Kardeşim! Bize öyle şeyler gerekmez!” deyip geçti. Yavaş yavaş “meslek meşrep” dersleri telkin ediyordu...

ÖNCE HİZMET, SONRA ŞAHISLAR...

Ankara'da kaldığımız dersaneye Yozgat'tan "Güzel" isminde faal bir kardeşimiz gelmişti. Bayram Ağabey onu çok seviyor ve "Sadık" diye çağırıyordu. Bu kardeşimizin o zaman maddi sıkıntısı vardı. Beraber kaldığımız, yine Yozgatlı olup Ankara İlahiyat Fakültesi'nde okuyan Bekir Aksoy'la aramızda konuşarak ne yapabileceğimizi düşündük. Aklıma Tireli Nihat Ağabey geldi; ona durumu izah eden bir mektup yazdım, bir burs imkânı varsa yardımcı oluvermesini talep ettim. Nihat Ağabey de hemen 250 lira gönderiverdi, o kardeşimiz de işlerini görmüş oldu... "Güzel" sonradan ismini "Hüsnü" yaptı, şimdi Yozgat'ta faal bir nur talebesi...

O sıralarda Ankara'da yeni yeni dershaneler açılıyordu. Bayram ağabeyin de büyük sıkıntılar içinde olduğunu biliyorduk. Anadolu'dan bazı yardımlar da geliyordu. Nihat Ağabey, Bayram ağabeye: "Bir miktar ayırmıştım, Ömer'e gönderdim" deyince, mübarek Bayram ağabeyimiz, "hizmete gidecek bir imkân nasıl şahıslar için kullanılır" diye şiddetli bir şekilde hiddet gösterdi bize. Olan olmuştu... Şiddetli bir teessüre kapıldığını anlayan ağabeyimiz, artık bir şey söylemedi. Ben de dersimi şöyle almıştım:

"Maddî ve manevî her çeşit himmet ve gayrette öncelik, hizmetindir."

MEŞHUR MALTEPE BASKINI VE BAYRAM AĞABEY

Sene 1969, Ankara'ya geldiğim ilk sene... Aralık ayının son günlerindeyiz. Akşam saatlerinden sonra Maltepe semtinde üniversite talebelerinin kaldığı dershaneyi polis bastı. Ben de içerideyim, dersteyiz... Büyük salon lebalep dolu... Gelen polislerin şefi kalın sesiyle "Selâmün aleyküm" diyerek içeri girdi. Meğer bu polis, Üstad'ımızın son Ankara ziyareti sırasında Menderes'in ricası üzerine geri dönmesini isteyip de, Üstad'ımızın "Ahmak, senin hatırın için dönüyorum" deyip başına başına vurduğu "Ankara İrtica Masası Şefi Polis Abdülkadir Denizlioğlu" imiş...

Derste başta Bayram Yüksel, Mustafa Türkmenoğlu ve Feyzi Allahverdi, Mehmed Kurdoğlu gibi ağabeyler ile şimdilerde birçoğu yüksek içtimâî mevkilere gelen yüzden fazla üniversite talebesi vardı. Ahmet Cevat Yaşar Ağabey Uhuvvet Risalesi'nden okuyordu. Ders bittikten sonra polis Abdülkadir: "İsimlerinizi yazacağız" dedi. Sonradan duyduğumuza göre, zamanın başbakanı Süleyman Demirel'e işi intikal ettirmişler. O da: "On beş kişi kadar alın, diğerleri basına sızmasın, İnönü irtica yaygarası yapar" diye talimat vermiş. Nitekim on altı kişi götürüldü ve sadece Ahmet Cevat Ağabey "Medrese-i Yusufiye"ye girdi.

Baskın sırasında benim hiç unutmadığım en önemli müşahedem: Bayram ağabeyin bizim gibi yeni kardeşlerin panik ve telâşını önlemek için, kalabalık arasında gülerek dolaşıp işin normal bir hadiseymiş gibi görüntülenmesine çabalamasıydı. Orada o kadar güzel ve neşeli bir hava doğdu ki, hepimiz sürur içindeydik, ağabeyler ilk on altı kişi arasına girebilmek için âdeta yarış ediyorlardı.

AJANI KOVMUYORDU

Bayram ağabeyin 27 Numara dershanesine vardığımda çok defa orada oturan kara yüzlü bir adam görürdüm. Sonraları öğrendim; meğer bu adam ajanlık için gelirmiş. Bayram Ağabey onunla perdeyi yırtmıyor, fakat biz anlayalım diye de zaman zaman sertçe konuşuyordu onunla. Demek ki perdeyi yırtsa yeni biri gelecek, belki de onu tanıyınca kadar epey zaman geçmiş olacaktı...



1969 Maltepe baskını gazetelere de konu olmuştu

BAYRAM AĞABEY HAM SOFULUK İSTEMEZDİ

Bir gün Bayram Ağabeyin yanındayız. Şimdi ismini hatırlamadığım bir kardeşimiz meczubane, aşırı bir hürmet ve sükûnet içinde konuşmalara tepkisiz, âdeta el pençe bir vaziyette önüne bakıp duruyordu. Hâlbuki Bayram Ağabey daima lâtifeler yapar, muhataplarını rahatlatır, şeyh-mürîr gibi münasebetlere fırsat vermezdi.

Bu kardeşimizin hali Bayram ağabeyi rahatsız etmiş olacak ki: “Kardeşim! Lüzumsuz mübareklik yapmayın. Benim için hizmetiniz ve faaliyet içinde olmanız daha makbuldür” şeklinde ikazda bulunmuştu. Bayram Ağabey, “Kardeşim! Mübareklik yok, hizmette faal olun” derdi.

CEPTEKİ RESİMLİ PARALARLA NAMAZ...

Yine bir gün Bayram Ağabey, Ankara Emek Mahallesiindeki kaldığımız dershaneye geldi. Toplam on kişi kadar kaldığımız halde, o anda sadece ben ve Diyarbakırlı Abdülaziz Dinlen kardeş bulunuyorduk, diğerleri okullarına gitmişti. Öğle namazı vakti... Abdest hazırlığından sonra Bayram Ağabey imamlık için cübbe giymeye başladı. O sırada bir bozuk para sesi duyulunca Bayram Ağabey gayr-i ihtiyarî arkaya baktı. Meğer Abdülaziz, cebindeki bozuk paraları çıkarıp yere, bir köşeye koymuş. Bayram Ağabey biraz hiddet ederek, “Kardeşim! Böyle şeyler yapmayın... Afyon’da aynı şekilde yapan Tahiri Ağabey 500 lira unutmuş, Üstad da ona hiddet etmişti” diyerek ihtarda bulundu. Namazdan sonra Bayram Ağabeye bu olayı sordum, Dedi ki:

“Tahiri Ağabey bir gün Isparta’dan Afyon’a Üstad’ımızı ziyarete geliyor. Tahiri Ağabey namaz kılariken para resimli olduğu için cüzdanını çıkarıyor. Sabahleyin giderken de cüzdanını unutuyor... Garaja geldiği zaman bilet almak için cüzdanını arıyor, bulamayınca geri dönüyor. Üstad’ımız, Tahiri ağabeyi görünce, ‘Niye geldin?’ diye soruyor. Tahiri Ağabey: ‘Para resimli para olduğu için cüzdanımı çıkartmışım, burada kalmış, onu almaya geldim’ diyor. Üstad’ımız, Tahiri ağabeye epey darılıyor, ‘Bir daha böyle yapma! Zararı yoktur, yarım insan yaşamaz’ diyor.”

TUVALET TEMİZLEMEK DE HİZMETTİR, YEMEK YAPMAK DA...

Bayram Ağabey, “Hizmetin büyüğü küçüğü yoktur” derdi. “Tuvalet temizlemek de hizmettir, mutfakta yemek yapmak da hizmettir. Niyet önemli! ‘Ben Risale-i Nur okurum, başka şeyle meşgul olmam, ben Risale-i Nur yazarım başka şey yapmam...’ Yok böyle şey! Hizmet küllîdir. Allah istihdam etsin, biz hepimiz birbirimizi tamamlıyoruz. Bizde reislik yok...”

SOĞUK SU, ZEHİRİ İZALE EDER

“Üstad’ımıza çok kere zehir verdiler. Afyon’da, Emirdağ’da... Ama en şiddetlisi, Ankara’da verdikleri zehir... Çok uzun sene akmış, yeri belliydi; hani kurumuş bir bağırsak gibi... Onun için Üstad’ımız çok soğuk su içer, ‘Soğuk su, zehiri izale eder’ diye duymuştum Üstad’dan. Hatta Üstad vefat ederken müthiş hararetti. Demek zaman zaman nüksediyordu.”

TARİHÇE-İ HAYAT’TAKİ RESİMLER

“Tarihçe-i Hayat tab edildiğinde Diyarbakır’dan bir mektup geldi. Mektupta resmin caiz olmadığından bahsediliyordu. Mektubu Üstad’ımıza okuduk. Üstad’ımız tebessüm etti ve bir kurşun kalem istedi, kurşun kalemle resmin boynunu çizdi. ‘Zararı yok, yarım insan yaşamaz. Böyle cevap yazın’ dedi. Biz de Üstad’ımızın cevabını yazıp gönderdik.

YÜZÜME BAKMAYIN!

“Üstad’ımız bilhassa son zamanlarında insanlardan iyice çekilmişti. Derdi ki: ‘Her elimi öptüklerinde sanki yüzüme tokat yıyorum gibi bana ağır geliyor...’ Hatta Üstad’ımızın son zamanlarında ne istediğini ancak gözle, işaretle anlayabilirdik. Onun için sık sık Üstad’a bakardık. Bu bakmamızdan dahi sıkılır, ‘Kardeşim, bakmayın!’ derdi. Zaten Üstad’ımız, Risale-i Nurların inkişafının kendi vefatından sonra olması için dua etmiştir.

ÜSTAD PARA GİBİ KIYMETLİ EŞYALARI ORTADA BIRAKTIRMAZDI

“Üstad para gibi kıymetli eşyaları ortada bıraktık mı bize darılırdı. ‘Kaybolursa, acaba hangi kardeşim aldı, diye birbirinize suizan edersiniz’ derdi.”

“Bir gün Zübeyir Ağabey, ‘Üstad’ım, nefsimden çok korkuyorum!’ deyince, ‘Titre, titre!’ diyor Üstad’ımız.”

ÜSTAD, HEDİYEYE KARŞI NEFRET UYANDIRMIŞTI

“Üstad’ımız hediye almazdı, aldığı zaman da parasını verirdi. Mesela: Rüştü Ağabey bir sepet üzüm getirince parasını verir, sonra onları astırırdı. Ders baklavası olarak her sabah bize verirdi. Bir salkımı veya bir elmayı keser, beş-altıya taksim ederdik. Sonra birkaç sayı söylenir, toplamı bulunup, ilk söyleyenden itibaren sağdan itibaren sayardık. Kime o sayı gelirse ilk o seçerdi. Ceylan Ağabey çok zeki idi, onun için Üstad ona söyletmezdi; çünkü o mutlaka kendine denk getirirdi. Üstad’ımızın günde iki bisküvisi veya kurabiyesi olurdu, onları da öyle ders baklavası yapardık.

“Bir gün Üstad’a büyükçe bir karpuz hediye geldi. Üstad parasını verdi, yatağın altına koydu, ama biz her gün karpuzu görüyoruz. Fakat Üstad hiç karpuzdan bahsetmiyor. On gün, on beş gün derken karpuz çürüdü. ‘Tam teberrük oldu’ dedi. Biz de içimizden, ‘Valla yandık!’ dedik. Ve bize, hediye almamıza karşı ders olsun diye öyle yedirdi. Hediyeye karşı nefret uyandırmıştı.

“Bir gün Tahiri ağabeyin Eğirdir’in köylerinden eski arkadaşlarından Hafız Mahmut, bir çömleğin içinde az bir bal getirdi. Üstad aldı, parasını verdi. Adam gittikten sonra Tahiri ağabeyi çağırdı: ‘Tahiri, sen benim kaidemi biliyorsun, hediye almıyorum. Sen, Üstad hediye almaz, parasını verir; kendisi yemez bize yedirir, diye düşündün değil mi Tahiri?’ ‘Vallahi Üstad’ım öyle düşünmedim! Billahi Üstad’ım öyle düşünmedim!’ Artık Tahiri ağabeyin tanıdıkları geldi mi pencereden görürdük; Tahiri Ağabey, ‘Aman ahi sen git, karşıla!’ derdi.”

ÜSTAD ŞAPKAYA VE KRAVATA NASIL BAKARDI?

“İsparta’dan Barla’ya Üstad’ın yanına gidecektim. Gitmeden önce Seyranî ile görüştüm. Seyranî fötr şapka giyen, sakallı, muska da yazan bir hoca idi. Mevsim yaz, dolayısıyla sıcak olduğundan, Seyranî, ‘Sıcak başına geçmesin kardeşim’ diyerek bana bir şapka verdi. Barla’ya varınca beni Zübeyir Ağabey karşıladı ve başımdaki fötrü görünce: ‘Aman Bayram kardeş, Üstad görmesin!’ dedi ve şapkayı alıp kesti. Ben o zaman küçük ve yeni idim...”

“Üstad kravata hiçbir şey demezdi; hatta Zübeyir Ağabey Afyon mahkemesine kravatla gelirdi. Yalnız Üstad şapkaya çok üzülüyordu...”

ÜSTAD POLİSE, ‘ASIL POLİS BİZİZ!’ DEMİŞTİ

“Üstad’ımızın hizmetindeyken polisler bizi hiç dışarı çıkarmak istemiyorlardı. Devamlı baskı yapıyorlar, biz de Üstad’a söyleyemiyorduk. Bir gün bir komiser geldi, Üstad ‘Çağırın!’ dedi. Hâlbuki yanına pek herkesi kabul etmezdi. Komiser gelince: ‘Ahmak herifler! Asıl polis biziz, siz polis değilsiniz, Risale-i Nur kalplere birer yasakçıdır...’ diye hem söylüyor, hem eliyle komiserin başına sert sert vuruyordu. Komiser hiç ses çıkarmadan kıpkırmızı kesildi kaldı.”

ÜSTAD NE YERDİ?

“Üstad’ımız bazen iki öğün, bazen üç öğün yemek yerd. Bisküvi gibi şeyler yediği zaman onu öğle yemeği sayar, daha akşama yerd. Üstad’ımızın yediği yemekler umumiyetle çorba, patates, yumurta, yoğurt idi. Bazen et yerd. Ben gençken çok çalıştım; yemekleri nöbetle yapardık ama ben ağabeylerin yerine de yapardım bazen. Üstad gördü mü ‘Maşaallah!’ der, çok takdir ederdi. ‘Aynı Çalışkanların hizmeti gibi makbuldür’ derdi. Patates yemeğini çok yapardım; Üstad patatese ‘kartol’ derdi. Yemek için, ‘Bunu bana sat’ derdi. Ben de ‘satayım’ der, 100 para isterdim. Üstad beş kuruş verirdi. Pazarlık eder, para verirdi.”

SUYU BOL, TANESİ AZ BULGUR ÇORBASI

Dersanede bir odada on kişi kadarız, iştahla yemek yiyoruz. Bayram Ağabey odanın kapısından çıktı, tek-rar tam içeri girmeden kapının az dışından hafifçe eğilerek bize bakıp dedi ki:

“Biz de bir gün böyle iştahla yemek yiyorduk, Üstad’ımız kapıda aynı böyle durdu. Bize: ‘Fesühhanallah, fesühhanallah! Ben bunları doyuramayacağım, ben bunları doyuramayacağım...’ diye lâfıfe yaptı. Hâlbuki kaşıkladığımız, suyu bol, tanesi az bulgur çorbası idi.”

FAZLA PARA ALIYORUZ” DİYEN MEMURLARA...

“Üstad Hazretlerinin yanına gelen bazı memurlar, ‘Biz fazla para alıyoruz. Bize haram değil mi?’ diye sordular. Üstad Hazretleri, ‘Çalışmamızın ücretidir, demeyin. Allah’ın lütf-u ihsanı olarak alın!’ buyurdu.

BANA HİZMET DEĞİL, TESANÜT LAZIMDIR

“Üstad, Konya’ya gidiyor. Bir grup ağabey Üstad’a geliyor, diğer grubu şikâyet ediyor. Diğer grup geliyor, onları şikâyet ediyor... O zaman Üstad, ‘Bu davanın size ihtiyacı yoktur!’ deyip onları kovuyor ve ‘bana hizmet değil, tesanüt lazımdır’ diyor.”

AFYON HAPİSHANESİNDE KILDERELİ AHMET

“Üstad’ımız, ‘Kardeşim! Risale-i Nur bir fabrikadır, bu fabrikada ecnebler bile çalışır’ demiştir. ‘Azamî takva, azimet, hizmet’ esas olmakla beraber, bilhassa bu zamanda bazı şahısları idare etmek lazımdır. Onun için yeni kardeşleri, esnafı, tüccarı idare etmek lazım. Onların hizmetini ve himmetini kaçırmamak için çok dikkat etmek lazım geliyor. Size Üstad Hazretlerinden bir misal anlatayım:

“Afyon Hapishanesi’nde ‘Kildereli Ahmet’ diye bir zat vardı. Kaç kişiyi öldürmüş, Afyon hapishanesi onun elinde... Haraççı biri... Oranın müdürü de o, savcısı da o... Savcılar, gardiyanlar onu gördü mü kaçıyorlardı. Aslan gibi de bıyıkları vardı. Üstad’a yan bakana ‘Seni öldürürüm!’ derdi.



7 Aralık 1993, Bayram Ağabey İzmir-Basmane dershanesinde

Üstad’a su vermiyorlar, kömür vermiyorlar. Camları bile kırık, camları taktırmıyorlardı. İşte o adam, Üstad’a odun, su, yemek getirirdi. Üstad onu da istihdam ediyordu.

“Mustafa Osman Ağabey, bir gün berbere gitme bahanesiyle Üstad’a ziyarete gidiyor. Üstad’a çok zaman ‘berbere gitmek’ bahanesiyle gidebilirdik. İşte o anda Kildereli Ahmet de bir yün çorapla, mercimekten yapılmış -lokum lokum, içini mercimekten yaparlar, çok lezzetli olur- bir yemeği getiriyor Üstad’a. Mustafa Osman Ağabey içinden, ‘Üstad bizden almıyor, bu canının getirdiklerini mi alacak’ diye geçiriyor. Üstad hemen Mustafa Osman ağabeyin yanında ‘Bismillâhırrahmânırrahîm’ diyor ve yemeğe başlıyor. Kildereli: ‘Üstad’ım! Hocam! Vallahi canım sana feda olsun, sana yan bakana bak ben ne yaparım!’ diyor ve Mustafa Osman ağabeye dönüp, ‘Sen Nurcu değilsin, esas Nurcu benim! Bak sizin getirdiğinizi almıyor, benim getirdiğimi alıyor Üstad’ diyor. Üstad onu istihdam ediyordu. Sonra hapishanede bir değişiklik oldu, o adamcağızı prangaya bağladılar...

ACABA BENİM SONUM NE OLUR?’ DİYE DÜŞÜNÜRKEN...

“Bir gün Ağlasun Dağı’na çıkmıştık. Orada yüksek, büyük bir kale vardır. Üstad’ı oraya çıkardık. Zaten Üstad daima en yüksek yerlere çıkardı. Odunla ateş yakıldı, çay yapıyorlar. Üstad’ımız Cevşen okuyor, ben de ayakta şemsiye tutuyorum. Kendi kendime: ‘Acaba benim sonum ne olur, acaba benim sonum ne olur?’ diye dalmışım. O anda Üstad bir tane şamar vurdu, ‘Keçeli! Sen sonunu düşünme, sonun iyi olacak’ dedi. Hakikaten Nur talebeleri, ‘Benim sonum ne olacak?’ diye hiç düşünmemeli. İhlâsı bozar böyle şeyler. Biz Üstad’a evlât olmuşuz elhamdülillah. Onu ehl-i dünya düşünsün. İmam-ı Şafîî Hazretleri, ‘Talebe-i ulûmun rızıkına kefalet edebilirim’ diyor.”

ŞAŞAALI DEVRİ BEN GÖRMEYECEĞİM!

“Mükerrer defa Üstad’tan dinledim: ‘Kardeşlerim! Risale-i Nur’un şaşaalı bir devri gelecek, fakat inşaallah ben görmeyeceğim! Mustafa Sungur kabrimde Nurları okuyacak, ben temaşa edeceğim. Kabrimde toprağın altında daha halisane dinleyeceğim’ derdi.”

ÜSTAD ÇAYI ‘KITLAMA’ İLE İÇMEYİ TEŞVİK EDERDİ

“Üstad Hazretleri çayı ‘kitlama’yla içmeye teşvik ederdi. Hatta beni, ‘Kitlamayla içersen üç sefere kadar sana müsaade var’ diye teşvik etmişti. Kendisi de eskiden kitlama içermiş, ama yaşlanınca limonlu ve şekerli içmeye başladı.

“Üstad’ımız çaya mutlaka limon isterdi. Eğer limon yoksa gidip bakkaldan limon tuzu alırdı.”

ÜSTAD MUALLİMLİĞE ÇOK ÖNEM VERİRDİ

“Üstad muallimliğe çok önem verirdi. Yanına gelen kim olursa olsun her zaman kabul etmezdi. Şeyhlerden milletvekillerine kadar herkes gelirdi, çoğu zaman Üstad kabul etmez geri çevirirdi. Fakat bir muallim geldi-

ği zaman hemen kabul ederdi. Ona: ‘Muallimliğin ortası olmaz. Muallim ya minarenin ucundadır veya kuyunun dibindedir. Param olsaydı muallimlere her gün için 10 altın verirdim!’ gibi nasihatler ederdi.

Derdi ki:

‘Ben bugün dindar bir muallime, eski zamanın velileri gibi bakıyorum. Çünkü eskiden bir çocuğun terbiyesini ebebeyinleri yapardı. Bugün ise daha çok muallimler yapıyor. Ve o masum çocuk, hocasından gördüğünü mıknaş gibi çeker. Onun için dindar bir muallim alâ-yı illiyyinde, dinsizi de esfel-i safilindedir, ortası olamaz. Ya minarenin başındadır ya da kuyunun dibindedir.’

SENİN İKİ PARMAĞIN BANA LAZIM, DİĞERLERİNİ AT!

“Üstad’ımız bir gün Şamlı Hafız Tefvik ağabeye: ‘Senin iki parmağın bana lazım, diğerlerini at!’ diyor. O da: ‘Üstad’ım, benim sıvri yerlerimi kır’ diyor. Üstad’ımız da: ‘Senin bir yerini kırıyorum, bin bir yerin çıkıyor’ diye cevap veriyor.

SİYAH MÜREKKEP KIRMIZI OLDU...

“Hafız Tefvik Ağabey anlattı: ‘Bir gün Karakavak’ta Risale-i Nur telif edilirken haşiye yazıyorduk. Üstad, buranın kırmızı olması lazımdı, diye hiddet etti. Aynı siyah mürekkep, kırmızı oldu. Haşiye bitti, mürekkep tekrar siyah oldu...’

“Ben Üstad’tan da duydum bunu. Hatta Sıddık Süleyman Ağabey birinde de vurmuş, dökmüş...”

KARDEŞİM HAFIZ TEVFİK, BENİM SANA İHTİYACIM VARMIŞ...

“Yine bir gün Hafız Tefvik Ağabeyimiz, Üstad’ımızı kızdırıyor. Üstad’ımız da, ‘Git! Sana benim ihtiyacım yok...’ diyor, kovuyor. Tefvik Ağabey üç gün Üstad’ımızın yanına gitmemiş. Üç gün sonra duramıyor, gidiyor. Bakıyor ki Üstad’ımızın yanında içeride hocalar bir ayeti arıyorlar... Kapıdan girince hemen Üstad’ımız, Hafız Tefvik ağabeyden soruyor. Hafız Tefvik Ağabey de ayeti hemen buluyor. ‘Oku, oku kardeşim Hafız Tefvik, benim sana ihtiyacım varmış’ diyor Üstad. Ve çağırıp tekrar istihdam etmeye başlıyor.

RİSALE-İ NURLARIN TELİF EDİLDİĞİ YERLERİ GEZMİŞTİK

“Barla’da Hafız Tefvik Ağabeyle iki ay Risale-i Nurların telif edildiği yerleri beraber gezmiştik. 1954’te Üstad’ın Isparta’da kaldığı evin sahibi Fitnat hanımın oğlu askerden gelmişti. Onu polisler tahrik ettiler. ‘İllâ evden çıkacaksınız!’ diye debelleşiyordu. Üstad’ımız Emirdağ’a gitmişti. Ceylan ve Sungur ağabeylerle beraberdik. Üstad’a haber gönderdik. Üstad da ‘Bayram’la Ceylan Barla’ya gitsin, benim medresem orası. Sungur da asker olsun’ dedi. Sungur Ağabey asker oldu, Samsun’a gitti. Biz de iki ay Barla’da kaldık. İki ay devamlı surette öğleden sonraları ya Sıddık Süleyman veya Hafız Tefvik ağabeylerle Risale-i Nurların telif edildiği yerlere gittik, bizi gezdirdiler.

“Ben çok cüz’î bir şeyler yazdım, gafil avlandık! Hangi risale nerede telif olmuş, her yeri göstermişlerdi... Sıddık Süleyman ağabeyin de, Ceylan’ın da, benim de yazmak hatırıma gelmemişti. Ben hatırımda kalanların bazısını yazdım. Hâlbuki iki ay bu yerleri gezmiştik...”

ÜSTAD BİR NOKTAYA BAKAR, ‘YAZ KARDEŞİM!’ DERDİ

“Hafız Tefvik Ağabey bize şöyle anlatmıştı:

“‘Eserler yazılmaya başlarken Üstad’ımız belirli bir noktaya gözünü dikerdi. Bir noktaya bakar, alını şişerdi... ‘Yaz Kardeşim, yaz!’ derdi. Süratli söylerdi, ben de süratli yazardım. Bazen, ‘keçeli, git sinekleri kovala gel’ derdi. Gidip taşların arkasında sigaramı içip gelirdim! Ben çok sigara içiyordum. Üstad’tan uzak bir yere gider, taşların arkasında sigaramı içerdim. Kafamı düzeltir gelir, tekrar yazmaya başlardık. Çok süratli söyler, ben de çok süratli yazardım. Bazen Üstad’ımız yatardı, titreyerek kalkardı. Kardeşim kâğıdı kalemi al, yaz, derdi. Gözünü bir noktaya dikerdi. ‘Yaz kardeşim’ der, devamlı ‘Yaz!’ diye söylerdi. Çok fasih bir Türkçe konuşurdu. Ben de süratle yazardım. Perde indi kardeşim, deyince konuşması bile zor anlaşılırdı... Bir zaman yazardım, Üstad’ı kaybeder gibi olurdu. O anda Üstad’ım bir tane tokat vururdu... ‘Beni bilemiyorsun!’ derdi.”

BİR SAATTE YAZDIĞIMIZ ESERİ BİR GÜNDE TEMİZE ÇEKEMEZDİM!

“Bu hatıraları Hafız Tefvik Ağabey mükerrer defa yemin ederek bize anlatırdı. ‘Bazen yarım saatte, bir saatte yazdığımız eseri bir günde temize çekemezdim. Bazı vakit bir saatte yazdığımız bir eseri birkaç günde yazardım. Ah kardeşlerim! Biz Üstad’ımızı anlayamamışız, anlayamamışız!’ derdi. Üstad’ımız hep kendisini perdeliyordu. Çok şefkatli, mütevazı ve ihlâsı zirvede idi...”

“Hafız Tevfik Ağabeyin hanımı da çok fedakârlık yaparmış. ‘Üstad’ım Efendim, bunu sana veriyorum. Bu sana yardım etsin. Onun yapacağı işleri ben yaparım. Rençperlik, bahçe vs. gibi işleri ben yaparım’ dermiş. Kastamonu Lâhikası’nda bu bahis vardır: ‘Risale-i Nur’un telifi başında, başkâtip Şamlı Hafız Tevfik’in haremi merhume Zehra, ben Barla’da iken, Şamlı Hafız Risale-i Nur’u yazmasına çalışmak için o merhume, Hafız’ın bedeline belinde odun taşıyordu ve Hafız’ın işlerini görüyordu. Tâ Nurları yazsın...

Biz de o merhumeyi o iyiliğine mukabil, Risale-i Nur’un vefat etmiş has talebeleri içinde o vakitten beri duamızda şerik ediyoruz, hem dua edeceğiz...” (Kastamonu Lâhikası, 238)

MEVLÂNA HALİD’İN CÜBBESİNİ URFA’YA ÜSTAD GÖNDERDİ

“1950’de Emirdağ’a Üstad’ın ziyaretine varmıştım. O sırada Eskişehir’den hava astsubayları gelmişti. Onlar arabalarıyla, beni Eskişehir’e götürdüler. Ben Eskişehir’i bilmiyordum. Üstad, ‘Eskişehir’de meşveret edin, eğer muvafık görürseniz Bayram Urfa’ya gitsin, benim Mevlâna Halid hazretlerinden kalan cübbemle antika altın yaldızlı kitaplarımı oraya götürsün. Orada kalsın, beni beklesin’ demişti. Eskişehir’de meşveret edildi. Ceylan Ağabey: ‘Bayram daha çocuktur. Şimdi elindeki kitapları aldırır. Biz bunu sandıkla Vahdi Gayberi’nin adresine gönderelim’ dedi. Cübbe o şekilde Urfa’ya gönderilmişti, buna ben böyle şahidim. On sene sonra Üstad’ımızla beraber gitmek nasip oldu Urfa’ya...”

ÜSTAD, ARAPÇA RİSALELERİ İZAH EDEREK OKUYORDU

“Bilhassa Arapça risalelerin izahına başlayınca bir hareket başlardı Üstad’ta... Günde altı-yedi saat ders veriyordu. Arapça okuyordu, izah ediyordu. Türkçeleri izah etmezdi. ‘Türkçe Risale-i Nur’u, Risale-i Nur izah etmiş’ diyordu. O kadar ki kâinattan, mevcudattan, mahlûkattan misaller veriyordu. Okudukça Üstad açılıyordu. Sanki 20 yaşında bir genç... Bizler yoruluyorduk, uykusuz kalıyorduk, vücudumuzu iğneliyorduk. Bilhassa Zübeyir Ağabey erkenden uyku sıkıştırdı mı, toplu iğneyi batırıyordu...”

ELLİ BİN LİRA VERECEĞİM BEDİÜZZAMAN’I ZEHİRLEYİN

“İnönü, ‘Elli bin lira vereceğim; Bediüzzaman’ı zehirleyin!’ demiş. Mühim bir zat geldi, bize, ‘Durum böyle böyle...’ dedi. Biz Üstad’la şehrin dışına çıktığımızda, birimiz 50 metre sağda, birimiz 50 metre solda, birimiz 50 metre arkada, Üstad ortada, öyle giderdik. Kim gelse bağda, kırdı, bayırdı; bana gelse ben konuşurdum, Zübeyir ağabaya gelse Zübeyir Ağabey veya Ceylan arkada, o konuşurdu. Üstad’a sokmazdık. Çeşitli yönden rahattık. Bazı geç kaldığımız zaman Üstad alır taşı bize vururdu. Daima o kaideyi bozmadan dolaşır gelirdik. Geldikten sonra Üstad diyordu: ‘Beni siz düşünemiyorsunuz!’

“ÜSTAD İSTİĞNA KAİDESİNE, İKTİSADA ÇOK DİKKAT EDERDİ”

“Zübeyir ağabaya Üstad Hazretleri ‘Simit al gel’ demiş bir gün. Üstad simidi beş kuruş biliyordu, simit 7,5 kuruş olmuş, bilmiyordu. ‘Ahmak! Aldatmışlar...’ der, her gün başına kakardı. Üstad istighna kaidesine, iktisada çok dikkat ederdi.”

HAPİSHANEDE ÜSTAD’IN USTURASI BENDEYDİ

“Afyon Hapishanesi’nde Üstad’ı görebilmek için berbere giderdik. Bir gün berbere diye Üstad’a gittim. Üstad usturasını ‘Berbere bilet’ diye bana verdi. Üstad usturayla tıraş olurdu. Ceza evinde ustura taşıtmazlardı, cezası çok ağırdı. Üstad: ‘Git, 30 senelik Denizlili Mahmut var, bunu ona ver’ dedi.

Berbere girdim, herkes sırada oturuyor, yedi-sekiz gardiyan var orada. Bana küfretmeye başladılar, ‘Sen elin Kürt’üne Allah gibi tapıyorsun!’ (hâşâ) dediler. Ama öyle küfürler ediyorlar ki ağza alınmaz... Ben tir tir titremeye başladım. Çünkü Üstad’ımızın usturası bende, çok da cezası var.

“Bir de baktım hapishane karıştı, bir hadise olmuştu. Gardiyanlardan ikisi hemen koşuştular o tarafa. Ben de Üstad’ın yanına koştum. Üstad da beni bekliyormuş. Yani Üstad sanki görüyor, bizi takip ediyordu. Hemen kapıyı açtı, ‘Gel, gel! Orayı temizle, hemen git’ dedi. Fesühhanallah! Ben aşağı indim, başka koğuşa girdiler, orada da kurtuldum. Üç sefer beni falakaya yıktılar, bir fiske vuramadılar. Üçünde de hadise olmuştu.

KASAP TAHİR’E, BEDİÜZZAMAN’IN DUASINI ALIRSAN KURTULURSUN!

“Afyon Hapishanesinde bir ‘Kasap Tahir’ vardı. Uzun boylu, çok yakışıklı bir insandı. Ayakkabıcı kendisi... Ailesine sataşan birinin kafasını koparmış! Çeşitli cinayetleri vardı.

“Herkes ondan korkardı, Afyon’u haraca kesmiş bir adamdı. İdamlıktı, prangalarla gezerdi. Eli, ayağı, boynu demir halkalarla -şimdi pranga diyorlar- bağlıydı. İdamlıklar ağır koğuştaki hapishanenin çavuşu olurdu, koğuşun çavuşuydu O. Bunu Tahiri ağabeyle Refet ağabeyin koğuşuna koyuyorlar. Diyorlar: ‘Sen Bediüzzaman’ın elini öpersen, duasını alırsan kurtulursun.’ ‘Kurtulurum mu?’ diyor. ‘Kurtulursun!’ diyorlar.

“O da hemen Üstad’a gidiyor: ‘Efendim, bana dua edin de kurtulayım’ diyor. ‘Sen namazını kılsan ben sana dua edeceğim’ diyor Üstad. ‘Efendim, ben kurtulacak mıyım?’ ‘Eğer sen namazını kılsan senin için dua edeceğim, kurtuluşun için dua edeceğim, sen namaza başla’ diyor. ‘Valla başlarım! Kurtulacağım mı hocam?’ diyor. ‘Ben senin kurtulman için dua edeceğim’ diyor. Geliyor koğuşa, Tahiri ağabeyle Refet ağabeyi koğuşun en baş köşesine yerleştiriyor, kendi yanına... Tahiri ağabeyin yemeğini pişiriyor, ona hizmet ediyordu. Koğuştaki 70 kişiden dört kişi kaldı namaz kılmayan. O, namaz kılanları koğuşun en iyi yerlerine, ötekileri Tahiri ve Refet ağabeylerin eski berbat yerlerine yerleştirdi. Nur talebelerine çok hürmetkâr oldu. Herkes ‘Bu adam nasıl bu hale geldi?’ diye hayret ediyordu.

“Hakikaten Temyiz Mahkemesi, Afyon Ağır Ceza’nın idam kararını bozdu ve cezasını 30 seneye indirdi; 1950’de umumi af çıkınca temelli kurtuldu... ‘Benim kurtuluşum, hoca efendinin kerametidir’ derdi.

“Yüz bir senelik bir adam vardı. Yüzbaşıydı. Askeriyeden ceza yemiş, öyle diyorlardı. Meğerse adam hafiyeymiş. Kibar, efendi biriydi. Gözlük takar, gider gelirdi. Dışarıda geziyordu. O karıştırıyormuş...”

NUR’UN İLK KAPISI 1926’DA YAZILDI, 1957’DE ORTAYA ÇIKTI

“Üstad Hazretleri 1926’da Burdur’a vardığında Risale-i Nur’un ilk Türkçe eseri Nur’un İlk Kapısı’nı telif ediyor. Üstad’ımız Şark’tan Burdur’a nefiy giden o zamanın aşiret reislerine orada ders veriyor. Türkçe ilk eseri odur. Hatta o zaman Fevzi Çakmak’a şikâyet ediyor vali. Fevzi Çakmak, ‘Ondan zarar gelmez’ diyor. Bilâhare Üstad’ımız Isparta’ya, oradan Barla’ya, Barla’dan da Eskişehir Hapishanesi’ne giderken, Sıddık Süleyman’ın tavanında saklamışlar. Sıddık Süleyman 1957’de o kitabı bulmuş, Üstad’a vermiş. Üstad o kadar sevindi ki, ‘Yazık, vallahi billahi böyle bir kitap olduğunu ben unutmuştum’ dedi. Hemen Ceylan ağabeyle bana birer tokat vurdu, ‘Çabuk bunu yazın’ dedi. O gece hiç yatmadık. Belki 50, belki 100 sayfa yazdık. Üstad’a götürdük, elini öptük, verdik. Üstad bana emir verdi, ‘Bunu sen yaz’ dedi. ‘Hüsrev bunu kendi yazsın’ dedi.

KEDİ İLE FAREYE AYNI KAPTA YEDİRİYOR

“Üstad’ımızın Isparta’daki evi duruyor. Aynı aslı gibi çok güzel tamir oldu. Pencerelelerde o zaman şimdiki gibi perde filan yoktu, kâğıt yapıştırmıştık pencerelelere. Kâğıdı yağlardık, ışık oradan geliyordu. Orada pencerenin önünde polisler dururdu.

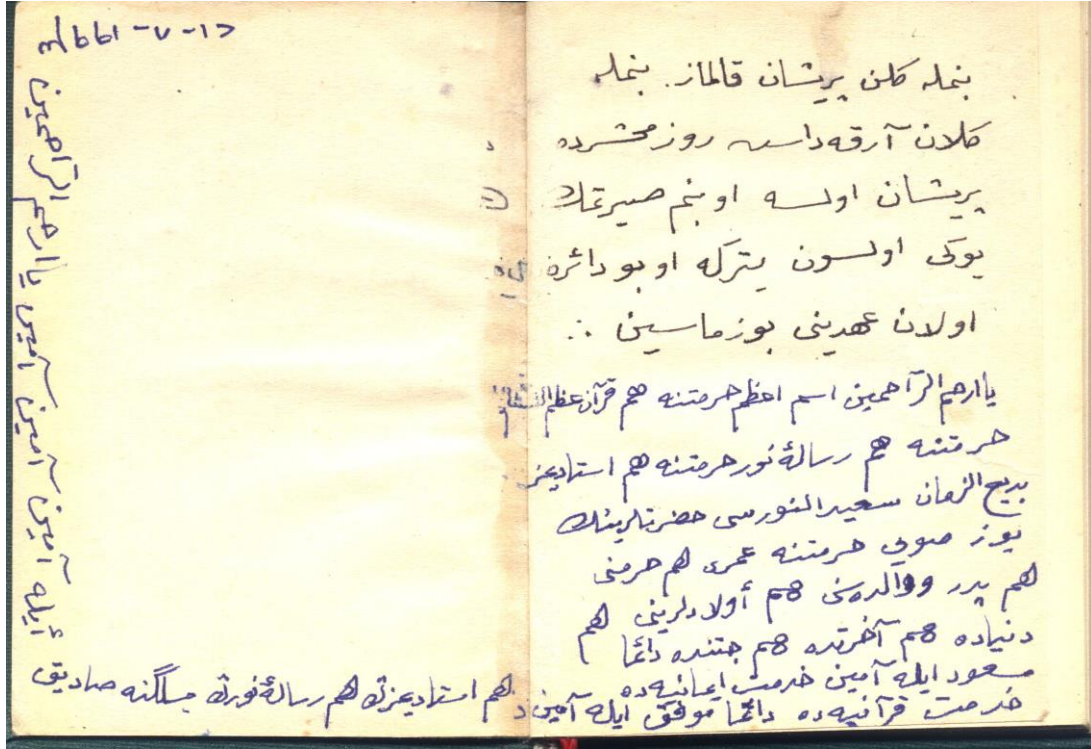
“Bizim yattığımız odada dolap vardı. Dolabın çekmecesini vardı, çekmecenin kapağını çıkartmış kâğıt yapıştırmıştık ve bir delik açmıştık. Dolabın içinde fareler vardı. Yanındaki büyük dolapta bizim makarnamız, bulgurumuz, unumuz vardı. Fareler katî surette onlara ilişmezlerdi. Hatta şekerimiz vardı, şekerde ilişmiyorlardı. Biz şeker atardık içine. Fare oradan bakardı böyle... Üstad da gelip seyrederdi, hoşuna gidiyordu.

“Bir gün yazı yazıyorum. Yazarken fare de karşımda. Dolaptan çıktı, evin içinde hoplamaya başladı. Dışarıdan korna çaldı. Ağabeyler gelirken korna çaldı, ben de garaj kapısını açardım. Gittim açtım. İki gün sonra ben yine yazıyorum... Dışarıdan serçe kuşları tık tık vurmaya başladı. Üstad’tan haber veriyorlar, ben bilmiyorum... Fare çıktı, hoplamaya başladı. ‘Keçeli git!’ dedim, gitti. Korna çaldı, ben yine aşağıya indim. Bize alışı çünkü...”

“Birkaç gün sonra ben yine abdest alıyorum; dışarıda Ceylan Ağabey fareyi almış süpürgeyle kovalayıp duruyor. ‘Bayram, Bayram! Fare çıkmış’ dedi. Ben de fareyi tutacak diye süpürgeyi atıverdim, öldü fare. Üstad da geldi. Cinayet benim elimde kaldı... Fareyi hemen bahçeye attım. Üzülüm, Üstad’ın yüzüne nasıl bakacağım? Üstad duysa kat’iye razı olmaz. Neyse Üstad yatağın üzerine uzandı. Korktum bir şey diyecek diye. Neyse böyle geçti...”

“Birkaç gün sonra... Tavanda risaleler vardı. Orada fareler ilişmesin diye onlara bakıyordum. Üstad üç metreden yüksek tavana çıktı geldi. Merdiven vardı. ‘Keçeli, keçeli, ne yapıyorsun?’ dedi. ‘Efendim, fareler ilişmesin diye kitaplara bakıyorum’ dedim. ‘Onlar risalelere dosttur. Eğer bizde bir hata olmazsa ilişmezler. Kastamonu’da beni çok sıkıştırdılar, Beşinci Şua’yı arıyorlardı. Fareler benim çorabımın içine Beşinci Şua’yı saklamışlar, tâ odunların içine kadar götürmüşler...’ dedi.

“Bizim Sadık (Çalışkan) çocuklarıyla beraber Nazilli’den İzmir’e giderken, bir öğretmen anlatmış. ‘Başçavuş, ‘Üstad’ı karakola çağırıyor. Üstad gitmiyor, kızıyor başçavuş. ‘Ben ona göstereyim!’ diyor, gidiyor Üstad’a. Bir de bakıyor ki Üstad, fareyle kediye bir yalakta yemek yediyor... Üstad da başında... Kapının arkasında böyle bir avlu var. ‘Allah, Allah!’ diyor, ‘Ben mi deliyim!’ Ciddi ciddi bakıyor, fare ile kedi bir kapta beraber yemek yiyorlar, Üstad da orada. Diyor: ‘Bu adamla başa çıkılmaz. Bu adama ilişilmez. Kalkıp gidiyor.’”



Bayram Yüksel Ağabey cebinden çıkardığı bir deftere bakarak cevşenime Üstadımıza ait bu sözleri kendi el yazısı ile yazdı: “Benimle gelen perişan kalmaz. Benimle gelen arkadaş rûz-u mahşerde perişan olsa, o benim sırtımın yükü olsun. Yeter ki o bu daireye olan ahdini bozmasın.” Ankara 1970.

BENİMLE GELEN PERİŞAN KALMAZ

21 Ağustos 1993 tarihinde İzmir Karşıyaka cemaati olarak bir otobüs dolusu Isparta seyahatine gittik. Bayram Ağabey, Risale-i Nurların ehemmiyetinden, dünyadaki Risale-i Nur hizmetlerinden, sadakat ve kanaatten bahsetti. Tam bu sırada cebimden 23 sene evvel Ankara Hacıbayram 27 dershanesinde üzerinde kendi el yazısı bulunan Cevşen’imi çıkardım, dedim: “Ağabey bu yazıyı 20 küsur sene evvel yazmıştınız, mahiyeti nedir?” diye sordum. Cevşenimi eline aldı, yazıya baktı ve sesli okumaya başladı:

“Benimle gelen perişan kalmaz. Benimle gelen arkadaş rûz-u mahşerde perişan olsa, o benim sırtımın yükü olsun. Yeter ki o, bu daireye olan ahdini bozmasın...”

Bayram Ağabey bunu okurken çok hassaslaştı, sesi ruhanî bir hal aldı. Bu sözlerin Üstad’ımıza ait olduğunu ve Molla Hamid ağabeyin bir sualine cevap olarak Üstad’ımızın söylediğini anlattı. (Bkz. Ağabeyler Anlatıyor2 Molla Hamid İkinci hatıraları) Sonra “Üstad’a, Risale-i Nurlara ve düsturlara” sadakatin öneminden bahsetti. Birden susup cebinden bir kalem çıkararak, bu yazının yanına şahsıma bir dua yazıverdi: “Ömer, bu Cevşen artık tarihî oldu, bunu ciltlet” dedi. Ben de ciltlettim ve gözüm gibi saklıyorum...

Bayram Ağabey dedi ki:

“Üstad’ımız, ‘Risale-i Nur’u bir yerden bir yere götürmek, on komünisti öldürmekten daha sevaplıdır’ dedi. Siz de bu talebeleri buralara getirmişsiniz, çok büyük hizmet etmişsiniz.”

ÜSTAD BOŞANMAYA KAT’İYEN KARŞIYDI

18 Eylül 1993. Cumartesi günü Bayram Yüksel Ağabey İzmir’e geldi. Bir grup olarak, aynı otomobille muhtelif dersaneleri beraberce dolaştıktan sonra, Şirinyer’de oturan gömlekçi Yılmaz Sevinç Ağabeyi de almak için evine uğradık. Yılmaz Ağabey bizi içeri davet etti, girdik. Bu vesileyle Bayram ağabeyden çok güzel hatıralar dinlemiş ve kaydetmiş olduk.

Öğle namazını Ahmet Cevat Yaşar kıldırdıktan sonra, namaz dersi için Yılmaz Ağabey, Lem’alar kitabını verdi. Tefeül edip açtım. Hanımlar Risalesi’nin İkinci Hikmeti çıktı, okudum. Bayram Ağabey dikkatle dinledi. Dersin sonunda, bazı kardeşlerin yanlış evlilik yaptığını, sonra da boşanmaya kalkıştığını söyledi. “Üstad’ımız boşanmaya kat’iyen karşıydı, boşanmaya razı olmazdı” dedi. Hz. Üstad zamanında yaşanan bazı

isimleri örnek olarak vererek, “O talebelerinin boşanmalarına Üstad razı olmadı” dedi. Üstad bize, “Said Nursi’nin talebeleri hanımlarını boşamaya başladı derler” diye razı olmadığını söyledi.

Bu sırada Yılmaz Sevinç Ağabey enteresan bir şey sordu:

ÜSTAD EVLENMENİZE İZİN VERİR MİYDİ?

Yılmaz Sevinç Ağabey bir soru sordu:

“Üstad sizin evlenmenize izin verir miydi?”

Bayram Ağabey: “Teşvik etmezdi, fakat yasaklamazdı da... Zaten Üstad dünyevî hiçbir şeye teşvik etmezdi...” diye cevap verdi.

Ve gülerek lâtif bir hatıra anlattı:

“Üstad bir gün Ceylan ağabeyle bana: ‘Sizi çoban yapacağım!’ dedi. Ceylan Ağabey de gülerek: ‘Ama bir şey lazım Üstad’ım (eliyle sağma hareketi yaparak)’ dedi. Üstad’ımız gülerek, ‘Ne lazım?’ diye sordu. Ceylan Ağabey de ‘Sağılacak şey, Üstad’ım’ dedi. Üstad, ‘Keçeli! On huri de olsa müsaade yok’ diye cevap verdi.”

SADAKAT ŞARTIYLA, ÜSTAD SİZİ YALNIZ BIRAKMAZ

“Üstad’ımız: ‘Ben çok bahtiyarım, benden ve sizden bahtıyarı yok. Hem bana talebe oldunuz, hem ahir zamanda geldiniz’ derdi.

“Hâlbuki biz aç susuz vaziyetteyken önümüzde arkamızda polisler, hep takip ediliyorduk. Kardeşler! Siz de bahtiyarsınız; yeter ki sadakat ve kanaatle hizmet edin. Korkmayın, cehennemde bile olsanız Üstad sizi yalnız bırakmaz. Yalnız bir şeyden korkarım... Üstad bize şöyle derdi:



Bu dört kare seri fotoğraf, 23 Ağustos 1995 tarihinde İzmir merkez vaizi Nail Papatya hoca efendinin defni sırasında İzmir Çamlık Kabristanı’nda çekilmiştir. Bir ruh iki ceset, iki kadim dost, Bayram Yüksel ve Mustafa Sungur. Bir meseleyi istişare ettikten sonra yerlerine geçip oturdular.

‘Sizin için bir şeyden korkarım: Benim de fikrim böyle, ben de böyle düşünüyorum deyip hizmete aklınızı karıştırıp sadakatsizlik etmenizdir. Sizin hayrınız da azim, hatanız da çok azimdir, çok dikkat etmeniz lazım.’ Üstad kitabı eline alır: ‘Dünyanın kanun-u esasisi bu olacak, kıyamete kadar Risale-i Nur bakidir’ derdi.

ÜSTAD DİYANET’İN TAKVİMİNE GÖRE AMEL EDERDİ

“Üstadımız Diyanet takvimine göre amel ederdi. Mustafa Acet’e yeni yazı takvimden hatt-ı Kur’âniyeye çevirttirir, onu başucuna astırırdı. Şimdi olduğu gibi o zaman da Ramazan’da bazen bir gün evvel oruç tutanlar, bayram edenler olurdu. Üstadımıza söyledik. O hiç ehemmiyet vermezdi. Hatta bir gün Tahiri Ağabey, ‘bugün Arabistan’da bayram’ dedi. Üstad, takvimi göstererek: ‘Kardeşim ben Türkiye’ye göre amel ediyorum. Ben de öyle yaparsam, fitneye vesile olur’ demişti.

“Üstad Hazretleri şeaire çok önem verirdi. Hatta Ramazan davulcularını çağırır, onlara para verirdi. Bize: ‘Bunlar şeaîr-i islâmiyeyi muhafaza ediyorlar, onun için para veriyorum’ derdi”

SUNGUR AĞABEY İÇİMİZDE BİR TANEDİR

“Sungur Ağabey içimizde bir tanedir.

“Üstad bana: ‘Kardeşim Bayram! Senin hizmetin bana dokunmuyor. Sungur’la Ceylan’ın hizmetleri dokunuyor’ derdi. Çünkü onlar Üstad’ın makamını biliyorlardı. Üstad, ‘Siz kime hizmet ettiğinizi bilseniz...’ derdi.

“Sungur ağabeyin okuduğu derslerde acayip feyiz vardır. Çünkü Üstad’ı ve Risale-i Nur’u gösteriyor...”

YAZARKEN BEN VE ZÜBEYİR AĞABEY HEMEN YORULURDUK

“Telifat anında Üstad çok hızlı söylerdi. Ben ve Zübeyir Ağabey hemen yorulurduk, yetişemedik süratle. Ama Tahiri ve Ceylan ağabeyler makine gibi çok hızlı yazarlardı.

“Üstad gazete okurdu, biz gazete alırdık... Bilhassa Bağdat Paktı gibi hizmetle alâkalı meselelerle Üstad ilgilenirdi. Başka siyasî yerleri okutmazdı. Yalnız Üstad bana, ‘Bayram sen gazete okuma, iz yapar’ derdi. Hakikaten ben gazete okuyunca zarar görüyordum. Daha önce öyle şeyler görmediğim, okumadığım için okuduğum gün rüyalarım girerdi. Hâlbuki Zübeyir ağabeye zarar vermezdi. Çünkü O, Nurları tanımadan evvel bir at arabası kitap okumuş -onları Nurları tanıdıktan sonra yaktı ya- Onun için Üstad gazeteleri Zübeyir ağabeye okuturdu. Zaruret halinde bana da okuturdu.

ÜSTAD ET YERDİ

“Bazı kardeşler Üstad’ın et yemediğini söylüyorlarmış. Yok böyle bir şey... Üstad 15 günde bir koyun eti yerdi. İneğin de yoğurdunu yerdi...”

DUA LİSTESİ BEŞ METRE BOYUNDAYDI

“Üstad’ın dua listesi vardı, beş metre boyunda... Ben onları bakarak sayamazdım! Üstad hepsini ezbere bilirdi.

NE KADAR ACELE İŞ OLURSA OLSUN TESBİHATİ YAPTIRIRDI

“Üstad küçük tesbihatı, yani ‘Sübhaneallah, Elhamdülillah, Allah-u Ekber!’ diye yapılan tesbihatı mutlaka yaptırırdı. Hatta bize, ‘Tesbihatınızı yaptınız mı?’ diye sorardı. ‘Yapmadık’ dersek, ne kadar acele iş olursa olsun tesbihatı yaptırır, öyle gönderirdi. Diğer tesbihat, acele durumlarda yolda, arabada da yapılabilir.”

ÜSTAD’TAN NE GÖRDÜM, NE DUYDUM İSE ONU SÖYLÜYÖRÜM

Bayram Ağabey, aynı akşam beraber gittiğimiz İzmir/Ayrancılar dersinde bir defterden bazı hatıralar okudu. Kardeşlerden birisi bir şey sordu. Bayram Ağabey biraz tereddüt geçirdi ve şu tarihî açıklamayı yaptı:

“Kardeşlerim! Ben açıklama yaparsam hissim karışabilir, bir şey ilâve edebilirim. Onun için çok korkuyorum! Ben Üstad’tan ne gördüm, ne duydum ise onu söylüyorum. Nasıl ki Peygamber Efendimiz, ‘Kim bilerek benden duymadığı bir şeyi benden duymuş gibi naklederse cehennemde yerini hazırlasın!’ diyorsa, ben de aynı mesuliyeti taşıyorum ve çok korkuyorum!”

AĞABEYLERE VEFA DERSİ

Seneler evvel Ankara’da Bayram ağabeyle yaşadığım üzücü bir hatıram aklıma geldi. Geldi Hala utanıyorum.

Herhalde 1969 senesi idi... Ankara’da talebeyim ve dersane-i Nuriyede kalıyorum, daha yeni sayılıyım. Sömestr tatilinde memleketim İzmir’e gelmişim. O sırada o zamanki adıyla Fransız Hastanesi, şimdiki adıyla Alsancak Devlet Hastanesinde Tahiri ağabeyimizin hasta yattığını duydum. Duyduğum halde gaflet edip ziyaretine gidemedim tatil bitti, Ankara’ya döndüm.

Bayram ağabeyin ilk sözü: “Tahiri Ağabey nasıl?” oldu. “Yanına gidemedim ağabey” dedim. Bayram Ağabeyin yüzü ve sesi birden değişti. Sertçe “Gidecektin kardeşim!” dedi. Ama bu iki kelime üzüntü ve teessüfle karışık bir tarzda ağzından öyle çıktı ki, hâlâ kızıyor ve utanıyorum... O anda o iki kelime bana şöyle manalar vermişti:

“Vefasız! Hasta babasını aramayan hayırsız evlât! Tahkiki iman derslerini her türlü sıkıntılara katlanarak sana ulaştırıran fedakârlara liyakati olmayan gafil!”

Artık ne dersiniz deyin. Hepsini bu iki kelimede saklıydı benim için... O tarihten itibaren ağabeylere vefasızlık ve lâkaytlık... Bunu bir daha kat’iyen yapmadım.



Bayram Yüksel ve Ömer Özcan 1970 Isparta Bediüzzaman Mevlidine beraber gitmişlerdi. Mimar Sinan Camiinde abdest alırlarken 14 Haziran 1970



Bayram Yüksel ve Ömer Özcan Isparta Bediüzzaman Mevlidinden sonra Ankara'ya dönüş bileti almak için Isparta garajında. 14 Haziran 1970

ÜSTAD DERSANELER İÇİN 'O BENİM EVİMDİR' DERDİ

İzmir'de Basmane Dersanesi'ndeyiz. Kalabalık bir cemaat var. İzmir'in fedakar esnaflarından Ahmet Ak-tuğ Ağabey, Basmane Dershanesi'nin artık küçük geldiğini, alt katı da hizmete vereceğini söyledi. Bayram Ağabey çok memnun oldu. "Bunu cemaate ben duyurayım" diyerek mikrofonu aldı. Bu vesileyle bazı dersler de vermiş oldu. Şöyle:

"Üstad'ımız dersanelere çok önem verirdi. Bir dershane açılışı oldu mu, mutlaka kendisi giderdi. Gidemez-se bizleri gönderirdi. O dersaneyi açanlara, 'O benim evimdir!' derdi. Civardan dershane açıp ziyaretine ge-lenleri, mutlaka kabul ederdi. Bunlar açılan dershanelerin anahtarlarını getirip Üstad Hazretlerine verirler-di. Böylece birçok dershane anahtarı yanımızda birikmişti."

Bayram Ağabey müjdeyi verdi ve Ahmet Ağabeyi tebrik etti.

ZİYARETİNE GELENLERE İKİ ŞEY SORARDI

"Üstad'ımız ziyaretine birisi geldiği zaman önce iki şey sorardı: 1. Risale-i Nurları okuyor musun? 2. Bu-lunduğun muhitte dershane var mı, derslere gidiyor musun?"

"Bir de Üstad'ımız son zamanlarında: 'Kardeşlerim! Korkmayın! Dinsizliğin bel kemiği kırıldı! Risale-i Nur dinsizliğin bel kemiğini kırdı. Maalesef bunlar beni anlayamadı...' derdi."

HİÇBİR ZAMAN ‘ŞUNU YAPIN, BUNU YAPIN’ DEMEZDİ

“Üstad’ımız hiçbir zaman ‘Şunu yapın, bunu yapın’ demezdi. Daima ‘Şöyle yapılsa nasıl olur?’ der, akla kapı açar, ihtiyarı elden almazdı. Ama öyle yapılması lazımdır... Yalnız Üstad’tan habersiz bir yere çıkamazdık. Habersiz herkesle konuşamazdık. Bir yerden geldiğimizde ‘Kiminle konuştun?’ diye sorardı. Bizim dakikamızı bile hesap ederdi Üstad.”

SAFLIĞI AHMAKLIĞI AFFETMEZDİ

“1956 idi... Galiba kitapların Ankara’da tab’ı sırasında Üstad Ceylan ve Tahiri ağabeyleri Ankara’ya gönderdi. Onlar hattı Kur’an’ı iyi bildikleri için, yanlışlık olmasın diye... Hüsnü kardeş Urfa’da idi. Babası ağır hasta olduğu için Zübeyir Ağabey Konya’ya gitti. Ben Üstad’ın yanında yalnız kaldım. Bir de Mahmut (Çalışkan) kardeş vardı. O zaman çok zayıftı, şoförlük yapardı. Isparta’dayız... O kadar çok yoruluyordum ki... Gece ikide kalkıyordum. Bulaşıklar, gelen-giden, Üstad’ın hizmetleri, mektuplar... ‘Aman ya Rabbi! Zübeyir ağabeyi gönder’ diye dua ederdim.

“Ertesi günü Üstad’ımızla Emirdağ’a gittik. Mahmut kardeş şoför... Oradan Eskişehir’e gittik. Ben dua ediyordum, ‘Aman ya Rabbi! Zübeyir ağabeyi gönder.’ Eskişehir’de en fazla Üstad’ımıza suikast yaparlar diye korkuyorduk. Üstad’ın her şeyine dikkat etmemiz lazımdı. Üstad saflığı ahmaklığı affetmezdi. Projektör gibi her anı kontrol etmek isterdi. ‘Mesleğimizde saflık yoktur’ derdi. Ben en fazla Üstad’ımızın yemeklerine zehir atılmasından korkuyordum, çok dikkat ediyordum...”

“Eskişehir Yıldız Otel’inin iki kapısı var, biri garaj kapısı. Etrafımızı polisler sardı. Bir termos vardı. Ben mutfaktan ayrılamıyorum... Arabada Üstad’ımızın tayinat sepeti var. Sepetin içinde Üstad’ımızın tayinat torbası vardır, içinde para vardır. Üstad bir bağladı mı kilit gibidir, herkes açamazdı. Baktım Mahmut yok... Hemen geri geldim. Üstad sepeti sordu, ‘Sepet nerede?’ dedi. ‘Mahmut gitmiş Üstad’ım’ dedim. Üstad çok kızdı. Sonra Mahmut geldi, sepeti getirdi. Üstad, ‘Aç sepeti’ dedi. Baktık paralar aynı duruyor... Bana, ‘Keçeli! Sen mes’ulsün, talebe-i ulûmun tayinatından mes’ulsün...’ dedi.

“O gece Salih Özcan, Mustafa Osman Ağabey, Üstad’ı ziyarete geldiler. Üstad çok memnun oldu, onlara iltifatlar etti, okşadı. Kış günü, fakat Yıldız Otelinde soba yaktırmıyorlardı. Biz başka bir otel bulduk. Üstad’ın hizmeti çok zordur, ama sonra hikmetlerini gördüm, her şeyinde bir hikmetini gördüm. Üstad saflığı, ahmaklığı hiç affetmezdi, her şeye dikkat isterdi. Üstad’ın yanına çok denses insanlar gelirdi. Çok şükür bizim zamanımızda zehirlenme olmadı, daha evvel çok olmuş...”

ÜSTAD ‘SENİN SÜNNETLERİNİ BEN KILACAĞIM’ DEYİNCE...

“Afyon hapsinde adamın biri vardı. Celal Efendi... Üstad ona: ‘Sen farzlarını kıl yeter, senin sünnetlerini ben kılacağım’ demiş. Adam abdest alıp geliyor, herkes sünnet kılarken o oturuyordu. Farza uyup kılıyor, tekrar oturuyordu. Bu herkesin nazar-ı dikkatini celp ediyordu. Bir gün Mustafa Osman Ağabey ona soruyor: ‘Sen neden sünnetleri kılmıyorsun?’ O da: ‘Karşıda Bediüzzaman Hazretleri var ya, benim sünnetleri o kılıyor’ diyor. Sonra adamcağız sünnete de başladı elhamdülillah. Üstad namaza başlasın diye teşvik için böyle diyor ona...”

BİR DAKİKA ŞÖYLE UZANIVERDİĞİNİ GÖRMEDİK

“Üstad bir odada oturup dünyayı idare edebilecek kabiliyette bir insandı. Üstad hazretlerinin bir dakika boş durduğunu biz görmedik. Bir dakika şöyle uzaniverdiğini görmedik. Ya okuyacak, ya tashih edecek, ya yazacak ya da okutup dinleyecek... Bir dakika boş durmazdı. Bize: ‘Siz mi çalışkansınız, ben mi çalışkanım?’ derdi. Sonra: ‘Kaç sayfa okudunuz?’ der; biz de ‘üç, beş, on’ söylerdik. Üstad kitabı alır gösterirdi: ‘Elhamdülillah 200 sayfa okudum’ derdi. ‘Sizin gibi süratli yazamıyorum, ama Cenab-ı Hakk’a hamd ve şükürler olsun ki tashih ederken kuvve-i hafızam telif anındaki gibi aynen geliyor. Sizin gibi gazete gibi de okumadım, manasını anlayarak okudum. Elhamdülillah imanım kuvvetlendi. Maşaallah Said’e, ben de tebrik ederim Said’i derdi.”

ÜSTAD’IMIZ TEMİZLİĞE ÇOK EHEMMİYET VERİRDİ

Bayram Yüksel ağabeyle beraber, Karşıyaka Cumhuriyet Mahallesi’nde İbrahim Kenar kardeşin evindeyiz... Uzun ve çok istifadeli bir sohbetimiz oldu. Çeşitli sorularımıza şefkatle cevaplar verdi... İşte sorular ve Bayram Ağabeyimizin cevapları:

“Üstad’ımız ne kadar zamanda bir çamaşır değiştirir ve yıkanır?”

“Üstad’ımız temizliğe çok ehemmiyet verirdi. Bazen her gün, bazen iki günde bir çamaşır değiştirirdi. En geç haftada bir yıkanır. Tabi o zaman su az olduğundan geniş leğende yıkanır. Çamaşırlarını ekseriya

ben yıkardım. Üstad'ın çamaşırları yıkandıktan sonra akar suyun altında üç kere duş yaptırılıp her seferinde sıklırdı. Bazen temiz ve kirli çamaşırları ayırt edemezdim. Koklardım! Mübarek teri çok güzel kokardı.”

RİSALE-İ NUR'UN TARZINA SADAKAT YEMİNİ...

“Üstad'ımız size sadakat derslerini nasıl verirdi? Sadakat nasıl olmalı? Üstad size nasıl sadakat yemini ettirdi?”

“Üstad'ımız bazı vesilelerle bize sık sık sadakat dersi verirdi. Şefkatle sadakat dersi verilmez; bazen döve- rek, kızarak, kovarak ders verirdi. Üstad'ımız şöyle derdi: ‘Kardeşlerim! Eğer Şeyh Abdülkadir-i Geylânî şim- di gelse: ‘Said bu yolu, bu tarzı bırak, bir parça da şöyle yap, bir gecede bir milyon müridin olacak’ dese; ‘Ya Üstad'ım, bu mesleği bırakamam; çünkü Üstad-ı Hakikî'den dersimi almışım’ der, bu tarzımızda devam ede- riz’ derim.”

“Üstad bize defalarca Kur'an'a el bastırarak, ‘Risale-i Nur'un tarzına sadakat’ yemini ettirdi. Tekrar abdest aldırır: ‘Gelin! Bu tarzımdan ayrılmayacağınıza dair Kur'an'ın üzerine yemin edin’ derdi. Biz de Kur'an'a el basarak yemin ederdik.”

RİSALE-İ NUR OKUNURSA ‘NUR TALEBESİ’ OLUNUR

“Üstad bir günde ne kadar Risale ve Cevşen okurdu?”

“Üstad'ımız günde 200 sayfa kadar risale okurdu. Hiç boş durmaz ve durdurmazdı. Cevşen de okurdu... Fakat risalelerin okunmasına çok daha fazla ehemmiyet verirdi. Eğer siz sabaha kadar Cevşen okuyacağınıza bir saat kadar risale okursanız daha hayırlı bir iş yapmış olursunuz. Çünkü birisi şahsınıza bakar, ikincisi be- şeriyetin kurtuluşuna bakar. Cevşen ve ezkâr okumakla ‘Nur talebesi’ olunmaz. Risale-i Nur okunursa Nur talebesi’ olunur.”

TARİHÇİ HAYAT'I OKUMAYAN RİSALELERDEN TAM FEYİZ ALAMAZ

“Tarihçe-i Hayat'ı kim yazdı? İlk hayatını Üstad'ımızın yeğeni Abdurrahman ağabeyin yazdığını biliyoruz, acaba aynı onun ifadeleri mi?”

“Onlar kısaydı. Sonra Zübeyir Ağabey yazdı, Sungur Ağabey yazdı, biz yardım ettik. Sonra ağabeyler Üs- tad'a takdim ettiler. Üstad kendine ve kerametlerine ait kısımları çıkarttı. Üstad üç kere okudu. Tarihçe-i Hayat için, ‘On ordu kuvvetindedir’ derdi. Tarihçe-i Hayat'ı okumayan, bilmeyen, risalelerden tam feyiz ala- maz.”

DÜNYEVÎ İŞLERDE ÇALIŞANLAR DA ‘TALEBE’ SINIFINA DÂHİL OLABİLİRLER Mİ?

“Üstad'ımızın ‘risaleleri kendi malı gibi bilip sahip çıkma’ şartıyla ‘talebe’ sınıfına dâhil olmaya, bizim gibi bir işte çalışanlar nasıl nail olabilecektir?”

“Niyetle... Her şeyde ve işte, hatta bir kâğıt ve kalem götürürken bile hizmet niyet edilirse dâhil olunur.”

YENİ YAZIYI NASIL TASHİH EDERDİ?

“Üstad'ımız yeni yazıyı nasıl tashih ederdi?”

“Bu soruya memnun oldum. Eski yazıyla takip ederdi. Bir kardeşe yeni yazıyı okutur, kendisi takip eder- di.”

ÜSTAD'IMIZ NAMAZA DURURKEN EV SALLANIRMIŞ...

“Üstad'ımız namaza dururken ev sallanır mı diye duyduk?”

“Üstad hemen namaza duramazdı. Tekrar tekrar ‘İlâhî estağfurullah, İlâhî estağfurullah, İlâhî estağfurul- lah...’ çeker, birden elini bağladığında sarsılırdı. Biz de arkasında heyecanla dururduk. Mübalâğasız ahşap ev sallanırdı. Ayrıca Üstad namazı çok ağır kılar, sureleri tane tane okurdu. (Bayram Ağabey misal olarak Üs- tad'ımızın Fatihâ'yı nasıl okuduğunu, taklit ederek okudu.) Ben dört rekâtı Üstad'ın iki rekâtından evvel biti- rirdim... Üstad huzuru bulmadan kat'iyen namaza duramazdı. Bir de Üstad'ımız, namazlarını daima vaktin evvelinde kılardı. O kadar ki, diyelim Emirdağ'a gidiyoruz, kalmış üç-beş kilometre; kar kış fırtına bile olsa Üstad Hazretleri arabayı durdurur, namazı eda ettikten sonra hareket ettirirdi.

ZÜBEYİR! SENİN ABDESTİN VAR MI?

“Bir gün Zübeyir Ağabey aceleden abdest almadan Üstad'ın arkasında kametlemiş. Üstad bir türlü huzuru bulamıyor. Beş altı defa ‘İlâhî estağfurullah...’ çekiyor, fakat yine namaza duramıyor. Sonra: ‘Zübeyir! Senin abdestin var mı?’ diye soruyor. Hakikaten yorgunluktan Zübeyir Ağabey abdesti unutmuş... Çok yorgun

olurduk. Yemek yemeye bile vaktimiz olmaz, kur'a çeker, yemeği sırayla yerdik. Bazen kuru ekmek hepimizin torbasında gezerdi...

YENİLERDEN CEYLAN, ESKİLERDEN REFET AĞABEY

"Üstad'ımız, 'Fitri uyku beş saattir' derdi. Kendisi de ekseri beş saat uyurdu. Ceylan Ağabey bazen Üstad'la şakalaşır, 'Üstad'ım, benim uykum iki fitri olsa nasıl olur?' derdi. Ceylan Ağabey çok zeki idi... Ben Cevşen'i beş saatte ancak bitirirdim, o üç saatte bitirir uyurdu..."

"Ceylan Ağabey daha çocuk yaşta, ortaokul yaşlarında Üstad'ın hizmetine girdi. Üstad, çocuğu evlâdı gibi severdi. Onun için Ceylan Ağabey Üstad'a her şeyi sorabilirdi, bizler soramazdık. Eskilerden de Refet (Barutçu) Ağabey öyleymiş, bildiğiniz gibi Üstad'a çok sorular sormuş..."

HİÇ SİNEK KONMAZDI VE ISIRMAZDI

"Üstad'a hiç sinek konmazdı ve ısırılmazdı. Bizi sivrisinekler, tahtakuruları mahveder, Üstad'ın yüzünün önünden 'vız, vız..' diye uçarlar, fakat kat'iyen konmazlardı."

"Bir yere giderken köpekler saldırdığında biz taş atardık. Üstad attırmaz, 'Onlar sahiplerine sadakatlerinin gereğini yapıyorlar' derdi."

ÜSTAD AZİMETE TÂBİ OLURDU

"Üstad hangi mezheptendi?"

"Şafiî idi, fakat namazlarda rükûdan sonra ellerini kaldırmazdı. İmam arkasında Fatihâ okurdu. Aslında Üstad azimete tâbî olurdu. Mesela eli kanadığında, Şafiî'ye göre abdesti bozulmadığı halde yine de abdest alırdı. Abdestten sonra ıslak ayakla yere basmaz, hemen çoraplarını giyerdi; namazda ise çorapları çıkarır, çorapsız namaza dururdu."

CUMA NAMAZI MESELESİ

"Üstad'ımız Şafiî olduğu halde cuma namazına gider ve bizi de gönderirdi. Ancak ezanın 'Tanrı uludur' diye okunduğu ve şapkanın mecbur olduğu zamanlarda Hafız Ali, Tahiri Ağabey gibi bazı ağabeyleri göndermemiş. Üstad cumalara gittiğinde çok teveccüh oluyordu. Bu yüzden hükümet rica etti, Üstad da 'Zaten ben de Hanefî'ye ittibaen kılıyorum' dedi. Hatta bir gün Tahiri Ağabey, caminin önünde Üstad'ın bir beyanını okuyor. Halk da Üstad vaaaz verecekmiş diye toplanmış, polis zor koridor açmış..."

ÜSTAD'IN TIRAŞI

"Üstad iki günde bir tıraş olurdu. Bazen mühim misafir geleceği zaman her gün olurdu. 'Said yaşlanmış demesinler' derdi. Saç tıraşı pek olmazdı; ucundan kesilir, o kadar..."

ÜSTAD HAZRETLERİ SORDU: SARIKLI GENÇ KİM?

6 Ağustos 1994, Isparta Vakıf binasındayız... Bayram Ağabey sorularımıza sohbet havası içinde cevaplar verdi.

Üstad'ımızın geleceğini söylediği zatın hakikati nedir?

Bayram Ağabey şöyle cevap verdi:

"1950'den sonraki Üstad ve Risale-i Nurlarla alâkalı her hadisenin içindeydik, her şeyi biliyoruz. Böyle bir zat yok. Bu, şahs-ı manevîdir. Üstad 'Beni bir kişi kaldıramaz' derdi. Üstad'ımız bazılarına çok iltifat ederdi. Onlar da bu iltifatlara dayanamaz, 'Acaba o gelecek zat ben miyim?' derdi. Hatta bazı mübarek ve âlim zatlar bile 'O zat ben miyim?' diye muvakkaten... Fakat elhamdülillah sonradan anlaşıldı."

"Bir gün Üstad Hazretleri sordu, 'Sarıklı genç kim?' diye. Zübeyir Ağabey, Ceylan; Ceylan Ağabey, Hüsrev; O da Ceylan vs... diyerek birbirlerine verdiler. Üstad da memnun oldu. Demek şahıs yok..."

ASLINA BAKMADAN TASHİH EDER, HİÇ HATA YAPMAZDI

"Üstad tashihat yaparken çok yoruluyordu. Biz, köylülerin yazdığı risaleleri Üstad'ın yazısını takliden tashih ederdik. Köylüler çok sevinirler, tekrar yazarlardı. Biz bakarak tashih ettiğimiz halde hata yapardık, Üstad aslına bakmadan tashih eder, hiç hata yapmazdı..."

ÜSTAD, BARLA'DAKİ ÇINAR AĞACI İÇİN DUA ETMİŞTİ

"Üstad, Barla'daki çınar ağacına çok ehemmiyet verirdi. 'Menderes dese: Said, şu ağacın bir dalını kessek, Risale-i Nurları bütün kâinata dağıtacağız... Razi olmam!' derdi."

“Fakat üç dalından birini elektrikçiler kesince o taraf kurumaya, çökmeye başladı. Biz orayı yeniden kesip çelik halat ve çemberlerle bağladık. O taraf elhamdülillah yeniden yeşermeye başladı...”

“Bu ağaç için Üstad’ımız: ‘Nasıl ki Resulullah (asv) hutbe okurken dayandığı kuru direğe cennette baki kalması için dua etmiş, ben de bu çınar ağacının bir numunesinin cennette halkı için dua ettim’ demişti.”

ANLASAYDIN, ‘BEN OLDUM, OLGUNLAŞTIM’ DER, ÇIKAR GİDERDİN

“Bir gün Üstad’ımız bize, kader meselesinden ‘tercih bilâ müreccih’ meselesini izah etti. Üstad ‘Anladınız mı?’ dedi. Biz ‘Anlamadık Üstad’ım’ dedik. Tekrar izah etti, yine sordu. ‘Anlamadık Üstad’ım’ dedik. Üstad tekrar izah etti ve yeniden sordu. Biz yine anlayamamıştık. Fakat Üstad’ımız çok yaşlı ve yorgundu. Mübarek üstadımız dördüncü kere izah etti. Biz anlayamamıştık. Zübeyir Ağabey, Üstad yoruluyor ‘Anladık diyelim’ diye bize işaret etti. Biz de hep bir ağızdan ‘Anladık Üstad’ım!’ diye bağırarak...”

“Başka bir gün de, Üstad Mesnevî-i Nuriye’den ders verirken bana, ‘Bayram, anladın mı?’ diye sordu. ‘Anlamadım Üstad’ım!’ dedim. Üstad’ımız da: ‘Zaten anlasaydın, ‘Ben oldum, olgunlaştım artık...’ deyip çıkar giderdin’ dedi.”

ÜSTAD NE SÖYLEDİYSE HEPSİNİN ÇIKTIĞINI GÖRÜYORUZ

“Üstad’ımız hayattayken ne söylediye hepsinin çıktığını görüyoruz elhamdülillah. Zübeyir ağabeyi Arabistan’a, beni Japonya’ya, Sungur Ağabeyi de Tiflis’e derslane açmaya göndereceğini söylemişti. Zübeyir Ağabey Suriye’ye, ben Japonya’ya, Sungur Ağabey de Tiflis’e derslane açarak geldik. Kore Savaşı sırasında açıkça inayet altında olduğumu gördüm. Bir keresinde 10 bin Çinlinin arasında kaldım. Ayaklarımın altında do-laştıkları halde hiçbir beni göremediler... Bir keresinde de başıma bir havan topu düştü, inayetle bana hiçbir şey olmadı, havan topu yuvarlanıp ileride patladı...”

İÇİNDEN EZANI OKU, SONRA TERCÜMESİNİ OKU

“Bir gün mühim bir zat geldi. İmam olduğunu söyledi. ‘Üstad’ım! Ben, Tanrı Uludur! Tanrı Uludur, diye ezan okumak istemiyorum. İmamlıktan ayrılayım mı?’ diye sordu. Üstad düşündü. ‘Bırak’ dese, yerine namazsız niyazsız birini verecekler... ‘Bırakma, içinden ezanı oku, sonra tercümesini oku’ dedi.”

ÜSTAD ÜÇ ŞEYİ HİÇ SEVMEZDİ

“Üstad üç şeyi hiç sevmezdi: 1. Hastalığı, 2. Yorgunluğu, 3. İşi havale etmeyi... ‘Bunlar nefsin desisesidir’ derdi.”

“Yemek yedikten sonra iki saat su içmezdi.”

“Hayvanata bakar, ‘Bunlara sizin kadar önem veriyorum’ derdi.”

“Ben gıdasız yaşarım, fakat havasız yaşayamam’ derdi. Onun için çok sık dağlara kırlara çıkardı. Gittiği yerlerde kuşlara kaplumbağalara bakar, ‘Maşaallah! Sübhanallah! Şunlara bakın! Sanat-ı İlâhiyeye bakın! Bunlara sizin kadar önem veriyorum...’ derdi.”

BU KİTAPLARI KÂİNAT OKUYACAK

“Ben bazen düşünürdüm: ‘Bu kitapları biz yazıyoruz, biz okuyoruz...’ Üstad: ‘Bu kitapları kâinat okuyacak. Dünya devletleri Risale-i Nurları kanun olarak kabul edecekler, sizler göreceksiniz’ derdi.”

“Üstad Hazretleri: ‘Hatırıma geliyor, yazılacak başka bir şey var mı?’ Sonra: ‘Elhamdülillah! Risale-i Nurlar, kıyamete kadar gelecek suallere cevap verecektir’ derdi.”

İSTİKBALDEKİ TALEBELERİMİ AVUCUMUN İÇİNDE GÖRÜYORUM

“Üstad Hazretleri sabah namazından dört saat önce kalkar, beş metre uzunluğunda, bir metre enindeki dua listesini her gün ezberinden teker teker sayarak dua ederdi. Ben o listeyi okuyarak bile sayamazdım.”

“Üstad derdi ki: ‘Avucuma baktığım zaman istikbaldeki Nur talebelerini avucumun içinde görüyorum, istikbaldeki talebelerime dua ediyorum...’”

İHTAR VAR, HEMEN KÂĞIT KALEM GETİRİN!’ DEDİ Mİ...

“Bir mektup geldi mi: ‘Bayram bunu şöyle şöyle (cevap) yaz’ der, biz de hemen yazardık. Üstad ya tashih, ya tasdik ederdi...”

“Üstad, ‘İhtar var, hemen kâğıt kalem getirin’ dedi mi, hepimiz koşar getirirdik. Çok hızlı söyler, çok hızlı yazdırırdı. O kadar ki çoğumuz yarı yolda kalırdık...”

TAHİRİ AĞABEY ÇOK FEDAKÂRDI, HER ŞEYİNİ HİZMETE HARCARDI

“Tahiri ağabeyin yaptığını kimse yapamazdı. Bütün tarlalarını, mallarını sattı hizmete harcadı, bir evi kaldı... Üstad’la arabayla kırlara çıkardık. Üstad: ‘Evlâtlarım, şuraya da gidelim’ der; biz, ‘Üstad’ım paramız yok, benzinimiz yok’ derdik. Üstad, ‘Şuraya da gidelim evlâtlarım’ derdi. İşte Tahiri Ağabey çok fedakârdı, her şeyini bu yolda harcardı.

SEMBOLİK PARALARLA HİZMETE İŞTİRAK ETTİRİRDİ

“Üstad’ımız hizmet kastıyla Risale-i Nurları göndermeden önce bütün kardeşlerden kitapların bedeline sembolik paralar alarak iştirak ettirirdi. 25'er kuruş gibi... Bu vesileyle kardeşler hizmete iştirak etmiş olurlardı.

“Üstad’ımız zekâtı Risale-i Nur satın alarak, kitap olarak vermeyi tavsiye ederdi.”

ÜSTAD’IN BAŞINDA SON NÖBET VE VEFATI

“20 Mart 1960 saat tam dokuzda Üstad’ımızın acele emriyle Isparta’dan yola çıktık. Konya, Adana ve Antep’ten sonra Urfa’ya vasil olduk. Yolda Üstad’ımız mükerreren: ‘Evlâtlarım, siz hiç merak etmeyin. Risale-i Nur, dinsizlerin, masonların belini kırmıştır. Risale-i Nur daima galiptir. Siz hiç merak etmeyin. Bunlar beni anlayamadılar, bunlar beni anlayamadılar. Bunlar beni siyasete bulaştırmak istediler’ diyordu.

“Üstad’ımızla beraber Zübeyir Ağabey, ben ve şoförlüğü yapan Hüsnü kardeş beraber Urfa’ya vardık, orada Abdullah Yeğin Ağabeyle buluştuk. Üstad’ımızı İpek Palas Otel 27 numaralı odaya yerleştirdik! Urfalılar duymuş, akın akın gelmeye başlamışlardı. Üstad da hiç görmediğimiz şekilde herkesi kabul ediyordu, herkes de ellerini öpüyordu.

“Akşam namazından sonra ayakta duramıyordum. Zübeyir Ağabey ‘Git biraz yat’ dedi. Bir-iki saat yattım. Zübeyir Ağabey, ‘Kardeşim, ayakta duramıyorum’ dedi. ‘Gel ağabey biraz yat. Ben iyiyim, nöbet değişelim’ dedim. Hüsnü kardeşle beraber idim. Hüsnü de ‘Düşeceğim, ayakta zor duruyorum!’ deyince onu da Zübeyir ve Abdullah ağabeylerin yattığı odaya gönderdim.

“Üstad’ımız buz istemişti. Buzu hemen bulamadık, sonra geldi Üstad istemedi. ‘Üstad’ım, çay yapayım’ dedim, ‘istemmez’ diye işaret etti. Üstad çok hararetlenmişti, mütemadiyen kuruyan dudaklarını ıslak mendille siliyordum. Üstünü örtüyordum, fakat Üstad hemen atıyordu. Gece saat 2.30’du...”

“Üstad bir ara eliyle boynumu tuttu, ben kollarını ovuyordum. O sırada Üstad’ımız ellerini göğsünün üstüne koydu. Üstad uyudu zannettim. Sobayı yaktım, sahurda ağabeylerle yemek yiyeceğiz diye beklemeye başladım. Meğer mübarek Üstad’ımız ebedi âleme göçmüş...”

“Sahur geldi geçti. Ağabeyler: ‘Bayram kardeş, uyumuş kalmışsınız’ dediler. Ben sabah namazını kılıp Kur’an cüz’ümü okuyacaktım. Biraz sonra: ‘Yahu Bayram Kardeş! Üstad hazretlerinden ses gelmiyor’ dediler. Ben, ‘Üstad uyudu, onu üşütmeyin’ dedim. Tekrar geldiler, tekrar ‘Üstad’tan ses gelmiyor’ deyince, beraber Üstad’ın odasına vardık. Zübeyir Ağabey başucunda, dördümüz Üstad’a bakıyoruz. (Zübeyir, Bayram, Hüsnü, Abdullah)

Üstad’tan hiç ses gelmiyordu.

Fakat vücudu sıcacıktı... Bizi müthiş bir telâş aldı. Zübeyir Ağabey: ‘Urfa’da Elâzığlı Vaiz Ömer Efendi var, ona haber gönderelim, o bilir’ dedi. Haber gönderdik, geldi. Üstad’ı görünce, ‘İnna lillâhi ve inna ileyhi raci-ûn. Üstad vefat etmiş kardeşlerim...’ dedi. 23 Mart 1960...”

BAYRAM AĞABEYLE SON GÖRÜŞMEMİZ VE SON HATIRALAR...

6 Eylül 1997 İzmir. Bayram ağabeyle Basmane dersanesinin teras balkonunda beraberiz... Meğer bu çok kıymetli ağabeyimizi dünya gözüyle son defa görüyormuşuz... Bu dersten sonra gittiği Almanya dönüşünde Sofya yakınlarında trafik kazasında şehit oldu...

Yine hatıralarını kaydediyoruz:

“Üstad’ımız: ‘Benim vârisim bir kişi olamaz, bir kişi kaldıramaz; benim vârisim yüzlerce olacak’ derdi.”

ÜSTAD’IMIZ KAT’İYEN GİYBET ETTİRMEZDİ

“Üstad’ımız kat’iye giybet ettirmezdi. Mustafa Acet, bir hocayla münakaşa etmiş. Hoca, Üstad için ‘Evlenciyor, sakal bırakmıyor...’ gibi itirazlarda bulunmuş. Mustafa Acet de gelip Üstad’a şikâyet ediyor. Üstad da hiddet edip, ‘Yok, sen yanıyorsun! O benim kardeşimdir, o Nur talebesidir’ diye Mustafa Acet’i kovuyor. Mustafa Acet de ağlayarak hocaya gidip durumu anlatıyor. Hoca pişmanlık içinde Üstad’tan özür diliyor ve ‘Ben de Nur talebesiyim’ diyor...”

“Üstad, ‘Bana şevklendirici ve müjdeleyici haberler verin, menfi şeylerden bahsetmeyin’ derdi. Menfi hareket olmaz, müspet hareket lazım.

MESNEVÎ-İ NURİYE’Yİ TERCÜMEYE İZİN VERMEDİ

“Bir kardeş Mesnevî-i Nuriye’yi yeniden tercüme etti. Şiddetle karşı çıktık... Yozgathı Hoca Haşmet, Mesnevî-i Nuriye’yi tercüme için Üstad’tan izin istedi. Üstad’ımız ‘Yok’ dedi... ‘Yapamazsın! Ancak benim lisan ve üslûbuma yakın birisi yapabilir’ dedi. Müsaade etmedi...”

“Nur talebeleri Arapçayı çok kısa zamanda öğrenebilirler. Ancak... Bir gün Ceylan Ağabeyle Arapça öğrenmeye karar verdik ve başladık. Artık günlerimiz ‘nasara, yansuru’ ile geçiyordu. Fakat hizmetler de aksama-ya başlamıştı. Üstad bunu anladı, bize birer tane vurdu. ‘Sizin hizmet tarzınız bu değil, bunu yapan hocalar var. Sizin hizmetiniz Risale-i Nurlar iledir’ dedi.”

ÜSTAD’IMIZIN DUA EDİŞ ŞEKLİ

“Dua ederken Üstad’ımız ellerini omuzlarına kadar kaldırır, avuçlar omuza bakardı. Bazı kardeşler yorgunluk ve uykusuzluktan boynu eğik, elleri cansız durdu mu ihtar ederdi...”

NEDEN SAKAL BIRAKMADIM?

“Üstad’ımız anlatmıştı: ‘Bana itirazlar geliyor, sizin de kalbinize gelebilir, niçin sakal bırakmıyorum diye. İleride benim genç ihtiyar çok talebem olacak. Onlar da beni taklit etsinler... Bu zamanda sakala hürmet kalmamış, sakal bırakmaya başka manalar veriyorlar. Gençlerdeki sakal, arkadaşları arasında istihzaya sebep olacak.”

SEN HAVADA UÇACAKSIN’ DESELER KABUL ETMEM!

“Uçaklar geçerken Üstad’ımız uçakları gösterir, ‘Said sen havada uçacaksın’ deseler kabul etmem, yerde Risale-i Nurlarla meşguliyeti tercih ederim’ derdi.”

HATIRALARDA RİSALE-İ NURLAR ÖLÇÜ ALINIR

“Hatıralarda Risale-i Nurlar ölçü alınır. Zaten hepsi orada vardır. Uygunsa ne âlâ... Tarafımızdan anlatılan hatıraların her meselesini herkes anlayamaz ve kabul edemez, yanlış anlamalara sebep olabilir.”

BAYRAM YÜKSEL AĞABEYİN VEFATI

19 Kasım 1997 tarihinde Almanya dönüşü Bulgaristan’da trafik kazası sebebiyle vefat eden Bayram ağabeyimiz, 24 Kasım’da Barla’da sevgili Üstad’ına kavuştu. İzmir’den gece saat 01’de Ali Armutlu ve Nizamettin Apur ile beraber yola çıktık ve sabah 8.45’te Isparta Vakıf binasına vasil olduk. O anda etraf çok kalabalık değildi.

Bayram ve Ali Uçar ağabeyi en alt kattaki bir odaya almışlar, tabutlarının içinde yüzleri açık vaziyetlerde. Gelenler sırayla önlerinden geçip gözyaşları içinde dualar ediyordu. Ispartalı talebeler, “Küçük Bayram’lar” kendilerini yetiştiren ağabeyleri başında hem ağlıyorlar, hem de mütemadiyen dualar okuyorlar. Arş’a yükselen sessiz bir uğultu, sessiz bir yakarış vardı orada. Biz de tabutların önlerinden titreyerek dualarla geçtik. Bayram Ağabey her zamanki o güzel tebessümüne devam ediyordu, bu çok açık görülüyordu. Hakeza Ali Uçar Ağabey...

Bu dünya gözüyle son defa görmemiz oldu onları. Zira biraz sonra üst katta bulunan Sungur Ağabey, yüzlerinin örtülmesini söylemişti. Bu arada fotoğraf makinemi Ali Armutlu’ya verdim, üç-beş poz gözümün önünde yüzlerini çektiği halde film yanmış, resimler çıkmadı. Demek ki izinleri yoktu... Kalabalık gittikçe artıyordu. Bir taraftan bahçede yemek kazanları kaynıyor, dünyanın dört bir yanından gelen misafirler doyuruluyordu. Yıllardan beri ayrı mekânlarda yaşayıp da görüşemeyen kardeşler, bu vesileyle birbirleriyle görüşüyorlar, hasretle kucaklaşıyorlardı. Öğlen namazını müteakip Isparta Ulu Cami’de cenaze namazı kılındı. Daha önce hayatımda hiç görmediğim bir kalabalık vardı. Sanki Isparta’nın yarısı insanla dolmuştu. Namazdan sonra Barla’ya hareket başladı. En tepeden arkaya baktığımda kilometrelerce uzayan konvoyun sonu görünmüyor, en öne baktığımda da başı görünmüyordu...

Defin sırasında çok hüzün haller yaşandı. Gözyaşları içinde tekbirlerle Bayram Yüksel ve Ali Uçar ağabeylerimizi Üstad’ımızın yanına gönderdi cemaat... Çok izdiham vardı, kabre yaklaşıp iki avuç toprak ancak atabildim. Defin işi bittikten sonra Sungur Ağabey megafonla bir konuşma yaptı. Müjdeleyici hatıralarla, hüznü cemaate mesajlar verdi. Önce Meyve Risalesi’nin On Birinci Meselesi’nden Hafız Ali ağabeyle alâkalı yeri okudu, sonra Üstad’ımızın kendilerine anlattığı bir hatırayı ayağa kalkarak cemaate nakletti. Şöyle:

“Üstad’ımız da ayağa kalkarak bize anlatmıştı: ‘Hafız Ali’yi âlem-i kabirde müşahade ettim. Kabir sualleri-ne tıpkı mahkemede yaptığı müdafaalar gibi, ayakta kollarını yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya

baştanbaşa sallayarak ve işaret parmağını uzatarak, Risale-i Nurlardan cevap veriyordu.” Sungur Ağabey de tıpkı Hz. Üstad’tan gördüğü gibi ayağa kalkarak tarif etti.

“Üstad’ı 1960 yılında Urfa’da defnettikten sonra Mehmet Kayalar Ağabey bana sordu: ‘Sungur, ne hissediyorsun?’ dedi. ‘Bir şey hissetmiyorum ağabey, sen ne hissediyorsun?’ dedim. ‘Üstad, kabirde Münker ve Nekir sual meleklerini tuttu ve onlara bast-ı zamanla bir anda Risale-i Nurları okudu. Bütün mahlûkatın alkışladığını hissettim...’ dedi.

“1954 senesinde Üstad hep gezerdi. Buraları (Barla), Isparta’yı, Emirdağ’ı mütemadiyen gezerdi. Bir gün, ‘Bunlara mükâfaten Nurcuların ruhları âlem-i berzahta yıldızlarda gezecek’ demişti Üstad’ımız...”



Mustafa Sungur Ağabey, hizmet arkadaşları Bayram Yüksel ve Ali Uçar ağabeylerin defni sırasında önemli hatıralar anlattı.